

Tuyết Tan

Contents

Tuyết Tan	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30

Tuyết Tan

Giới thiệu

Cả mấy trăm ngàn năm nay Thiện và Ác xảy ra không biết bao nhiêu cuộc chiến nhưng dù là lớn hay

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-tan>

1. Chương 1

Phía dưới kia trần thế, cuộc chiến xuyên biên giới giữa các nước đã đến hồi căng thẳng, ở trên Tinh Tuyết đang cũng sắp đến lúc tàn cuộc. Thế cuộc gần như đã định Ác giới đã chiếm được hơn 90% Thiện giới, chỉ còn duy nhất thần cung là vẫn còn giữ được ánh sáng lương thiện còn khắp nơi đã bị bóng tối tội ác ngự trị. Lý trí của những người dân Thiện giới đã bị Ác giới điều khiển, binh tướng Ác giới lan tràn khắp nơi gieo rắc sự đau khổ và oán hận.

Phàm Luân nhìn khắp cả trần thế lẫn Tinh Tuyết đang lòng chợt thất lại. Cả mấy trăm ngàn năm nay Thiện giới và Ác giới xảy ra không biết bao nhiêu cuộc chiến nhưng dù là lớn hay nhỏ thì kết quả cũng chỉ ở mức bất phân thắng bại mà thôi, tất nhiên thiệt hại cũng có ít nhiều. Nhưng lần này, mọi thứ đã đi quá xa sự cho phép của giới hạn cân bằng bóng tối và ánh sáng, nếu ánh sáng trong trận chiến này không thể lật ngược được tình thế e rằng hậu quả sẽ lớn đến không tưởng!

- Hỡi thần thượng! Vì sao người lại giao cho một người tài mọn như Phàm Luân trách nhiệm nặng nề như thế? Núi Tuyết Sơn là nơi nào, phải đi như thế nào để đến đó? Thuộc hạ phải làm sao để tìm được người cứu viện cho Thiện giới?...

Đáp hồi lại câu hỏi bế tắc của Phàm Luân chỉ có âm thanh vang vọng của chính y. Ngày đó y ra đi trong sự hăng hái nhiệt huyết thế nào thì giờ đây hụt hẫng và thất vọng nhiều gấp bội thế ấy.

“Đệ nhất chiến binh của Thiện giới chẳng phải là thần thượng con trai của ánh sáng hay sao? Sao lại là một người chưa hề có tên trong sử sách Tinh Tuyết đây?” — Phàm Luân không thể thông nổi ý nghĩ liên dục sóng.

“— Phàm Luân! Ác giới quá mạnh, còn Thiện giới thì lại đang rơi vào thời kỳ suy thoái nội bộ không đủ sức chống lại Ác giới. Hiện nay chỉ còn có một người có đủ khả năng cứu tất cả sinh linh mà thôi! Người đó chính là đệ nhất chiến binh của Thiện giới và cũng là vô địch chiến binh của Tinh Tuyết đây: Tuyết Hương quận chúa.”

- Thuộc hạ có nghe lắm không thưa thần thượng? Chiến binh giỏi nhất Thiện giới không phải là thần thượng người sao? Tuyết Hương quận chúa? Tuyết Hương quận chúa, người này là ai? Thuộc hạ chưa hề nghe qua tên người này trong Thần tộc?”

- Phàm Luân! Người không hiểu đâu! Đây chính là bí mật lớn nhất của Thiện giới. Người có biết nếu chuyện này bị tiết lộ ra bên ngoài nhất định Thiện giới sẽ sụp đổ, đó là lý do tại sao người đứng đầu phải luôn là người giỏi nhất để Thiện giới có thể sánh ngang cùng Ác giới! Còn sự thật thì, sự thật thì...”

“Sự thật thì thế nào? Chẳng lẽ bí mật đó lớn đến mức không ai ngoài thần thượng có thể biết hay sao?”

“Haiz! Mà chuyện đó để tìm hiểu sau đi, chuyện cấp bách bây giờ là tìm ra núi Tuyết Sơn để cứu sinh linh ra khỏi tay Ác giới. Thần thượng nói rằng núi Tuyết Sơn nằm ở hướng Bắc, nơi lạnh nhất Tinh Tuyết Đây, cách biệt với cả Thiện giới và Ác giới, những kẻ có tâm bất chính chỉ cần đặt một chân vào lãnh địa này đều bị đóng thành băng. Nhưng mình đã đi suốt 7 ngày 7 đêm về hướng Bắc rồi có thấy gì đâu? Hay mình đã bị lạc hướng?”

Chíp! Chíp! Chíp....

“Ồ! Một con chim bị thương? Nó đang nằm ở lưng chừng vách núi! Tội nghiệp nó quá! Phải cứu nó nếu không nó sẽ chết mất, nhưng... y đang có việc rất gấp, thời gian không cho phép y dừng lại để cứu con chim nhỏ đó! Một giây ngừng lại là hàng ngàn sinh mệnh bị tước đi! Y nên đi hay ở lại? Y có nên mặc kệ một con chim nhỏ vì sứ mạng lớn hay không? Bên nào nặng hơn bên nào y phải quyết định cho nhanh!”

Con chim nhỏ kiệt sức hẳn khi nhìn thấy Phàm Luân quay mặt đi trước tiếng kêu cầu cứu của nó, đôi mắt nó tuyệt vọng hoàn toàn mà chấp chận cái chết. Nó gục đầu trên mảng đá nhỏ đã giữ nó lại giữa vách núi chơi vơi này. Trên nền tảng đá khô khốc có gì đó ướt ươn phải chăng đá cũng đang nhỏ lệ tiếc thương thay cho nó.

Chợt!

Lốp cốp! Lốp cốp!

Âm thanh rơi của các phiến đá nhỏ đã giục nó dậy kéo nó khỏi cái chết đang đến gần, đôi đồng tử nó càng lúc càng mở to ra như không tin nổi sự thật trước mắt nó, hóa ra con người luôn có trái tim! Tổ tiên ơi, cảm ơn người đã phù hộ cho con!

- Ân nhân! Vì sao người cứ chạy về phía trước không ngừng nghỉ vậy? Sức người là có hạn nếu người cứ tiếp tục chạy như thế này mãi người sẽ gục chết vì kiệt sức đó!

- Ta biết, nhưng thời gian không cho phép ta ngừng lại dù chỉ là một giây!

Chú chim nhỏ ngược đầu lên nhìn Phàm Luân thắc mắc:

- Sao lại không cho phép?

- Vì ta đang cần tìm một người quan trọng nhưng thời gian của ta không còn nhiều nữa, ta phải thực nhanh chân mới được! Không, phải nhanh hơn nữa!_ Phàm Luân vừa nói vừa tăng tốc.

- Người quan trọng đó là ai vậy chủ nhân? Thê gia của người à?

- Không! Là quận chúa Tuyết Hương!_ Phàm Luân buộc miệng nói.

Con chim non vừa nghe xong đột nhiên phóng ra khỏi chiếc túi đeo trước ngực Phàm Luân, nơi mà trước đó nó được y xấp xếp để trú ngụ chữa thương, nó chấp đôi cánh bị thương bay lơ lửng. Qua mấy ngày bó thuốc vết thương của nó đã lành đi phần nào nhưng vẫn không tránh khỏi đau đớn khiến nó chao đảo, cũng may nó kịp gượng dậy mà không bị rớt thẳng xuống đất.

Phàm Luân lúc ấy cũng hoảng hồn ngừng gấp lại đưa đôi tay ra đỡ cho chú chim, khi nhìn thấy chú chim không sao mới thở phào nhẹ nhõm được. Nhưng y không hiểu tại sao khi y nhìn vào đôi mắt của con chim nhỏ ấy y lại cảm thấy rung mình sợ hãi, ánh mắt đó không còn là ánh mắt ngây thơ của một chú chim non mà đã hoàn toàn biến đổi sang đôi mắt của kẻ đầy đa nghi lẫn dè phòng cao độ.

- Nói! Người là ai? Tìm quận chúa Tuyết Hương với ý định gì?

- Phím ... Phím Thư...

- Nói mau!

Âm thanh gắt gỏng như đang tra tội phạm của chú chim Phím Thư làm Phàm Luân bàng hoàng vô cùng, mới phút trước Phím Thư chỉ là một chú chim bị thương rất tội nghiệp mà phút sau lại lạnh lùng khát nghiệt đến thế. Một kẻ hai mặt phải khiến người khác sợ hãi!

- Là thần thượng muốn tìm quận chúa Tuyết Hương có việc cầu xin. Phím Thư biết quận chúa ở đâu đúng không? Dẫn ta đi tìm quận chúa được không?

- Có bằng chứng chứng thực thân phận của người và trọng trách mà người đang mang không?

Chứng thức? Có nên đưa lệnh tiễn thần gia ra không?

Phàm Luân đắn đo một lúc rồi cũng rút lệnh tiễn ra đưa cho Phím Thư xem. Chú chim có vẻ thận trọng, nó xem xét lệnh tiễn một cách kỹ càng ngay cả những điều khắc hết sức nhỏ nhặt nhất cũng không bỏ qua. Sau đó, Phím Thư trả lại lệnh tiễn cho Phàm Luân nhưng không nói năng gì khác.

Bỗng, con chim nhỏ bay vút lên cao rồi lượn mấy vòng tròn lớn ngay trên đỉnh đầu Phàm Luân, đột nhiên gió mạnh từ đâu bay đến tạo thành cơn lốc. Nếu là cơn lốc bình thường thì không hề hấn gì với Phàm Luân nhưng cơn lốc này kỳ lạ thay, nó không chỉ cuốn lấy Phàm Luân mà còn làm cho y bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại mọi thứ xung quanh y đã đổi khác. Tất cả chỉ là một màu tuyết trắng và những tảng pha lê trong suốt lấp lánh. Tất cả đều phủ một lớp tuyết mỏng!

- Ân nhân! Xin lỗi chuyện đã làm người bất tỉnh, nhưng quy định của Tuyết Sơn là không cho bất kỳ người nào bên ngoài biết được đường đến đây dù là Thần thượng!

Âm thanh nhỏ nhẹ thật thân quen vang lên, Phàm Luân nhận ra ngay liền ngược lên bầu trời tìm kiếm nhưng chẳng thấy bóng dáng của chú chim nhỏ. Ngược lại lại có một tiểu cô nương đáng người bé nhỏ xuất hiện bên cạnh y cũng nhìn theo y ngó lên trời tìm kiếm:

- Người tìm gì thế?_ Phàm Luân.

- Vậy người tìm gì thế?

- Ta tìm con chim của ta chứ tìm gì?

- ...

Nói xong Phàm Luân lại tiếp tục ngó lên tìm tiếp, tiểu cô nương thấy vậy chột chột y mấy cái để y nhìn mình, rồi tự chỉ tay vào mặt mình.

- Sao người tìm Phím Thư mà không nói, ngó lên trời làm gì? Trên đó đâu có ai đâu!
- Tiểu cô Nương vừa nói gì? Cô nương là...
- Phím Thư.
- Tiểu cô nương là Phím Thư? ... Thiên địa ơi...xui!!!

2. Chương 2

Thần điện là một tòa điện nhỏ được xây dựng bằng thạch băng ngàn năm. Nhìn từ xa thần điện như một cung điện pha lê tuyệt mỹ. Cánh cửa bằng nặng nề mở, tiếng kéo kẹt vang lên chứng tỏ cánh cửa ấy đã từ rất lâu chưa được động đến. Bên trong thần điện là một không gian rộng thoáng hầu như không hề có một vật trang trí nào ngoại trừ một tấm gương treo tường và chiếc ghế băng đặt ở phía trên đối diện với cánh cửa. Theo như lời Phím Thư thì phía sau chiếc ghế ấy là nơi cất dấu quyền trượng của quận chúa Tuyết Hương, là một trong bốn báu vật của Tinh Tuyết đảng.

Nhìn đến tấm gương trông nó rất đối bình thường, với khung gỗ được chạm trổ hết như một loại dây leo đang ôm lấy tấm gương mỏng manh bên trong, đường nét uyển chuyển đến mức khiến người ta cảm nhận được đây là một thực vật đang sống. Từ chiếc gương lại phát ra một mùi thơm, mùi thơm này không quá nồng chỉ vừa đủ để cho căn phòng ngập tràn hương. Phím Thư bảo tấm gương đó cũng có tên, gọi là gương Thiên Lý và nó cũng là một báu vật.

- Um! Thật là thơm là gỗ sưa phải không?_ Phàm Luân cảm thấy tinh thần thoải mái, thả lỏng toàn thân rồi buông một câu đánh giá.

- PHÍM THƯ THẬT CÁ GAN! Người có biết người đã vi phạm vào điều tối cấm kỵ rồi hay không? Dám ngang nhiên đưa người lạ vào Tuyết Sơn, còn chỉ dẫn vào cả thần điện! Đúng là tội lớn!

Phàm Luân giật cả người.

- Thiên Lý hãy bình tĩnh! Người này là sứ giả của thần thượng phái đến, Phím Thư đã kiểm tra kỹ lưỡng rồi!

- Dù là vậy cũng không thể cho hắn tự ý vào nơi này! Mau ra hết cho ta!

Không cho ai có cơ hội phản ứng, tấm gương đột ngột phát ra ánh sáng lam chiếu thẳng đến Phàm Luân đánh bật y trượt về phía cánh cửa. Ánh sáng quá chói lòa khiến Phàm Luân khó chịu phải dùng tay che chắn lại trước mặt, cùng với vận lực trụ hai chân lại với sàn mới giúp y không bị Thiên Lý thổi bay ra khỏi cửa.

- Thiên Lý tiền bối, Phàm Luân thật sự là người của Thần thượng phái đến để nhờ quận chúa cứu Thiên giới. Xin cho Phàm Luân được gặp người!

- Cỡ như ngươi mà muốn gặp quận chúa à, mau cút sớm đi!

- KHÔNG! Phàm Luân nhất định phải gặp được quận chúa!

- Đồ cứng đầu! Đã nói không được là không được! Mau ra ngoài cho ta, chớ có ở đây làm ồn!

Thiên Lý tăng thêm cường độ ánh sáng và sức thổi, tưởng chừng như lớp khí hộ thể bên ngoài Phàm Luân đã bị thứ ánh sáng kia đâm thủng ngàn lỗ.

Như bị hàng trăm mũi kim đang cùng một lượt đâm vào người khiến y đau nhói vô cùng. Nhưng y một bước cũng không để lùi, vì sinh mệnh của hàng vạn người dù có bị xé thành hàng trăm mảnh y cũng phải gặp cho được quận chúa! Phàm Luân cố lên, người làm được mà!

Kẻ cố chấp không lùi người quyết tâm đánh đi, bên tám lạng bên nữa cân không bên nào chịu nhường nhịn bên nào. Tình hình cứ thế căng thẳng không có kết quả.

- A! Quận chúa, xin người hãy mau nói Thiên Lý thả người đó ra đi, y không phải kẻ xấu đâu!__ tiếng của Phím Thư vang lên rồi rít.

“Quận chúa?”

- Bao nhiêu đó đủ rồi Thiên Lý!

Sau tiếng nói ấy, ánh sáng dần dần suy yếu và mất hẳn để lại một Phàm Luân gục ngã trên sàn băng lạnh lẽo.

Y yếu ớt ngẩng đầu lên nhìn. Đó là lần đầu tiên Phàm Luân gặp được quận chúa Tuyết Hương!

Không như y tưởng tượng, quận chúa rất đỗi bình thường từ dung mạo đến hào khí bao quanh, không có gì đặc biệt để thu hút được người khác. Nếu một mai người lẩn vào trong đám đông thì e rằng không thể nhận ra được người. A! Vẫn có một điểm rất đặc biệt ở người mà cả Thiên giới này không ai có cả, đó chính là mái tóc đen tuyền như thác đổ kia, dân cư ở Thiên giới ai ai cũng có mái tóc đen pha sương, ngay cả thần thượng cũng thế, y cũng vậy! Mái tóc đen như thế chỉ có ở Ma tộc, chẳng lẽ quận chúa không phải người của Thiên giới mà là của Ác giới sao? Mà cũng không đúng, Thần thượng làm sao có thể đi cầu người của Ma tộc nhưng...không lẽ quận chúa mang hai dòng máu?

- Nếu người thực sự là người của Thần thượng thì tín vật đâu?

Không chần chừ, Phàm Luân rút vội lệnh tiễn ra cùng với mật thư đưa cho Tuyết Hương. Ở Thiên giới lệnh tiễn này chỉ có duy nhất ba cái, cái thứ nhất là do Thần thượng nắm giữ, cái thứ hai thì được cất ở thủ kho và cái thứ ba do gia tộc Hoàn cất giữ, lệnh tiễn không chứa sức mạnh nó chỉ là tín vật của Thần tộc thay mặt cho Thần tộc, người nắm giữ nó là người do Thần tộc giao phó nhiệm vụ quan trọng. Không như các tín vật khác lệnh tiễn có một dấu hiệu đặc biệt mà không ai có thể làm giả được đó là chất liệu làm lệnh tiễn, Túc linh. Loại gỗ dùng để chế tác quyền trượng của các đời Thần thượng, với chất liệu quý giá này không ai ngoài Thần thượng được biết nơi lấy.

- Ta vẫn chưa tịnh tâm đủ thời gian, chờ ta bề quan xong sẽ giải quyết chuyện này.

Tuyết Hương hờ hững buông lời rồi quay mặt đi khiến Phàm Luân giật mình kinh ngạc đến mức chết lặng tại chỗ. Thiên giới đang lâm vào tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, vậy mà người được danh xưng quận chúa dù không biết có phải mang trọn vẹn dòng máu của Thiên giới hay không, nhưng đã được xưng là quận chúa sao có thể điềm nhiên nói ra những lời như vậy.

- Thiên giới đang rất lâm nguy xin quận chúa đừng chần chừ nữa!

- Ta nói vẫn chưa đến lúc kia mà, ta đang bận!

- Vậy thì khi nào mới đến lúc? Bề quan tịnh tâm lại quan trọng hơn cả an nguy của Thiên giới của Thần tộc hay sao?

Đột ngột quay phắt người lại, với đôi mắt lạnh lẽo Tuyết Hương nhìn Phàm Luân, lạnh lùng nói:

- Ta.. mặc ..kệ!

- Quận chúa! Chẳng lẽ người nhẫn tâm nhìn quê hương điêu tàn ư?

- ĐIỀU TÀN THÌ ĐÃ SAO? TỪ TRƯỚC CHO ĐẾN GIỜ THẦN TỘC ĐÃ LÀM ĐƯỢC GÌ CHO TA CHÚ!

Phàm Luân sững sờ trước sự giận dữ của Tuyết Hương, lần đầu tiên y nghe thấy câu nói tuyệt tình như thế, câu nói ấy lại xuất phát từ miệng của một người người đó không ai khác lại là thần dân Thiên giới là hoàng tộc của Thần tộc cao quý.

- Kể từ lúc ta bị thần thượng Gia Huân trục xuất khỏi Tinh Tuyết đằng, ta đã không còn là thần dân Thiên giới, vậy thì việc gì ta phải quan tâm đến nơi đó sẽ ra sao nữa chứ! ĐÓNG CỬA THẦN ĐIỆN!

Cánh cửa bằng một lần nữa nặng nề khép lại, bóng người biến mất sau bức tường băng lạnh lẽo. Phàm Luân như một người mất hồn ngồi bệt xuống nền băng hàn ngàn năm, y không biết có phải vì băng quá lạnh hay lòng quận chúa đã đóng băng mà lại tuyệt tình đến thế.

Thần thượng Gia Huân chẳng phải sống cách đây hơn 4000 năm sao? Tuổi thọ trung bình của một người ở tinh Tuyết đằng là 1000 năm, nói như vậy... quận chúa gần như là một người bất tử rồi!!!

À khoan! Quận chúa nói người đã bị trục xuất tức là người đã không còn là người của Thiện giới. Nói như vậy người có quyền không giúp Thiện giới, dù Thần tộc có bị duyệt vong thì cũng không thể trách người điều gì cả. Chỉ là...dù gì người cũng được sinh ra và lớn lên ở Thiện giới dù không còn tình cảm cũng còn có ơn nghĩa, lý nào lại vô tình không màng đến!

- Này tiểu tử! Có ghế sao không ngồi mà ngồi chi dưới sàn thần điện? Muốn bị đóng băng chết à? __ gương Thiên Lý cười khẩy phát ra tiếng nói.

- Đóng băng chết càng tốt! Đỡ phải thấy cảnh hoang tàn của quê hương mình!

Y đúng là còn nhỏ thật chỉ mới 300 năm tuổi nhưng không phải không có suy nghĩ, chiếc ghế đó là ghế dành cho quận chúa, y làm sao có đủ tư cách mà ngồi lên đó trừ khi muốn chết sớm!

Ọc ọc ọc...hic! Trời ơi! Cái bụng đáng chết, lúc nào không lên tiếng lại biểu tình vào đúng lúc nước sôi lửa bỏng như thế này!

- Đói rồi hả tiểu tử? __Thiên Lý lại buông lời trêu Phàm Luân__ Ta không hiểu Thần thượng của các người nghĩ gì nữa, sao lại đem việc quan trọng giao cho một đứa trẻ con to xác như người vậy chứ?

Trẻ con to xác ư? Y ngu khờ đến mức đó sao?

- Thiên Lý sao lại nói nặng Phàm ân nhân của Phím Thư như thế chứ?

Phím Thư từ đâu xuất hiện, trên tay mang theo một chiếc giỏ đựng bánh vẫn còn đang bốc khói thơm lừng.

- Ân nhân của Phím Thư tuy nhìn hơi khờ một tý nhưng không có như Thiên Lý nói đâu!

- Xi! Thế thì hỏi hần đi, hần bao nhiêu tuổi rồi?

- 300 năm tuổi! __ Phàm Luân đáp.

- Đó đó! Thấy chưa, 300 năm tuổi giữ chức võ sĩ cấp 8 mà bị người ta sai như võ sĩ cấp 3 không phải ngu thì là cái gì?

- O! Cái đó người ta gọi là hiền! __ Phím Thư lung túng cãi lại.

- Sao Thiên Lý tiền bối lại biết chuyện này? __ Phàm Luân thắc mắc hỏi. Đúng, tại sao tấm gương Thiên Lý lại biết chuyện của y tuy rằng chuyện của y ở thần cung không ai không biết, nhưng y chỉ là một tên vô danh tiểu tốt không ai thèm quan tâm tới thì làm sao chuyện của y có thể truyền đồn đến tận Tuyết Sơn này được.

- Ân nhân hãy mặc kệ Thiên Lý đi! Lão ta chỉ được cái giỏi soi mói đời tư của người khác thôi! Hi! Đây là bánh viên viên, người hãy ăn khi còn nóng cho ngon!

Phím Thư nhanh nhẩu đưa mấy cái bánh đến trước mặt Phàm Luân, cái bụng đói của y đánh trống thêm rộn rã hồi thúc y như muốn điều khiển cả hành động của y. Tuy vậy Phàm Luân vẫn cố nhịn xuống để tránh có hành động luống cuống trước mặt mọi người, y chậm rãi ăn chiếc bánh.

- Phím Thư! Sao ngươi cứ hay thích hạ nhục ta thế hở? Phải biết, gương Thiên Lý ta là gương thần, tinh thông cả quá khứ tương lai lẫn hiện tại, cái gì cũng biết cũng thấy. Đừng quên ta là báu vật của Tinh Tuyết đằng nghe chưa!

3. Chương 3

Nghe mấy lời này của Thiên Lý đôi mắt Phàm Luân chợt sáng lên lấp lánh.

Tiền bối có thể biết được tương lai thật sao?

Tất nhiên! Thiên Lý ta được xếp vào hàng báu vật thì đâu phải chỉ có hư danh!

Khi... khi... vậy thì tốt quá!

Tiểu quỷ, ngươi cười điều như thế là có âm mưu gì hả?

...

Ê..ê! Thằng quỷ mau bỏ ta xuống, kéo tuột tay là chết ta!

Thiên Lý tiền bối đừng sợ như thế, Phàm Luân chỉ muốn biết tương lai Thiện giới có thoát khỏi nạn kiếp này không mà thôi.

Không đời nào! Ngươi không phải chủ nhân của ta không có quyền ra lệnh cho ta...ấy ấy, thằng quỷ có gì từ từ thương lượng mà!

Phàm Luân đâu có ý ra lệnh, chỉ xin tiền bối mà thôi! Mong người hãy chấp nhận lời thỉnh cầu này có được không?

Phàm ân nhân xin đừng làm thế với Thiên Lý mà!

Mặc kệ sự khuyên can của Phím Thư và Thiên Lý, Phàm Luân vẫn vững tay gươm cao Thiên Lý hăm dọa:

Tiền bối, Phàm Luân hỏi người lần nữa có đồng ý hay không?

Từ từ nào, cho ta thương lượng chút đi! Thực tình thì ta không thể cho người xem trước tương lai được vì đó là thiên cấm. Nếu làm sai không chỉ ta mà cả người cũng sẽ chịu tội luân kiếp.

Thật sao?_ Phàm Luân hơi chùng xuống.

Là thật mà! Ta không gạt người làm gì, cứ hỏi Phím Thư đi.

Phàm Luân quay sang nhìn Phím Thư, chỉ thấy Phím Thư gật đầu khẳng định những lời Thiên Lý nói là không hề sai. Điều này làm y thất vọng.

Vậy... chỉ ít người có thể cho Phàm Luân xem tình hình của Thiện giới hiện giờ ra sao hay không?

Được! Cái này thì không có gì khó cả!

Phàm Luân cẩn thận đặt tấm gương Thiên Lý trở lại vị trí cũ. Một làn khói màu lam tỏa ra từ tấm gương rồi thật nhanh tan đi. Trong gương, một màu đen phủ kín người người khắp nơi quay cuồng trong chiến loạn và tấn công nhau loạn xạ vô mục đích. Thiên Lý tắc lưỡi:

Thật đáng buồn, Thiện giới gần như bị bóng đêm chếm cứ hết!

Thật tội quá!_ Phím Thư

Những hình ảnh lướt qua vội vàng rồi chuyển đến một khung cảnh khác chính là Thần cung. Trước kia Thần cung là nơi tỏa sáng nhất với ánh hào quang rực rỡ, nhưng giờ phút này ánh sáng đó lại quá yếu ớt trước sự vây hãm của bóng tối, tựa như ngọn nến đang chấp chờn trước gió có thể vụt tắt bất cứ lúc nào.

Phàm Luân không nói gì chỉ biết dán chặt đôi mắt vào những hình ảnh trong gương. Cứ thế, cả ba người lặng lẽ nhìn vào gương mà không mảy mai biết rằng trên chiếc ghế băng tự khi nào đã xuất hiện một người. Người đó cũng đang nhìn vào tấm gương với ý tứ sâu xa.

“Gương Thiên Lý là báu vật, không phải muốn chạm vào là có thể chạm được! Rốt cuộc hắn là ai?”

...

Lộp bộp, lộp bộp!

Haiz! Tiểu thần thượng à? Ta thật không hiểu nha! Thế cục đã rõ ràng trước mắt như vậy rồi sao người vẫn không chịu chấp nhận cứ cố vắt hết sức bé nhỏ của người ra chống đối bọn ta làm chi? Người tưởng rằng thứ ánh sáng nhỏ nhoi như đom đóm giữa trời đêm của người có thể xoay chuyển được cục diện sao?

Ma tử! Chớ có ngông cuồng! Dù chỉ còn một chút hơi tàn ta cũng quyết không đầu hàng!

(Ma tử: người được chọn làm người kế nhiệm của Ác giới, sẽ là người đứng đầu cả Ác giới trong tương lai Ma thượng.

Thần thượng là người đứng đầu của Thiện giới, cai quản cả Thiện giới.)

Khẩu khí không nhỏ! Để ta xem một thành nhóc vắt mũi chưa sạch như ngươi cầm cự được bao lâu nữa trước uy thế của Ác giới! Người đâu, KHAI TRẬN!

Tùng, tùng, tùng, tùng!

Tiếng trống đồng loạt vang lên khí thế như vũ bão thể hiện vị thế hiện giờ của chủ nhân nó. Mỗi nhịp trống là một lần hoán đổi trận pháp, sự huyền diệu của mỗi trận pháp đều được che dấu kín đáo dưới tầng tầng bóng tối. Ma khí tỏa ra lạnh hơn cả băng hàn, từng đợt phủ xuống Thần lẫm.

Ánh sáng yếu ớt phát ra từ quyền trượng của Thần thượng vẫn cố chống chọi với ma khí và sự tấn công bất chợt của các ma trận pháp. Giờ đây, khi Thiện giới đã không còn một ai đủ sức chống chọi lại với kẻ thù thì nó chính là niềm hy vọng mỏng manh cuối cùng mà tất cả đang bám víu.

Thần thượng!

Thần thượng!

Đừng lo cho ta! Ta không sao!

Phớt lờ đi sự lo lắng của các đại trung thần phía sau lưng, Tuệ Phong vẫn không hé một lời nào khác nữa. Thân là Thần thượng là người đứng đầu cả Thiện giới là trụ cột là hy vọng của hàng vạn người dù ở trong bất kỳ tình huống nào cũng không được tỏ ra sợ hãi, nếu không, y chưa gục ngã thì Thiện giới đã không còn.

“Phàm Luân, ta sẽ đợi cho được giây phút ngươi quay trở về!”

...

Phàm ân nhân ơi! Xin người đừng cố sức vô ích nữa! Cánh cửa này rất rắn chắc không thể nào phá vỡ được đâu!

Phím Thư đã hết sức khuyên can Phàm Luân nhưng vô ích, vì y thuộc dạng lý lợm không thể cải tạo được! Không khuyên được thì nàng cũng đành bó gối nhìn Phàm Luân 1 lần, 2 lần, 3 lần,...n lần dồn sức phá cửa. Nhưng tiếc thay sức lực của y đã cạn kiệt mà cửa vẫn không hề hấn gì. Lo sợ Phàm Luân vì quá cố chấp mà sẽ vắt hết sức tàn cuối cùng phá cửa, đến lúc đó dù có phá được cửa thì y cũng sẽ vì kiệt sức mà gục chết hoặc không còn sức để mà lết ra ngoài được nữa! Vì vậy mà Phím Thư sống chết ôm chầm lấy y từ sau lưng ghì chặt lại:

Ta sẽ không ra sức phá cửa nữa!

Thật không chủ nhân?

Gật, gật!

Nói thật, không gạt ngươi làm gì!

Oh yeah! Rất cuộc người cũng đã thông suốt rồi!

Tin lời Phàm Luân, Phím Thư thật sự buông lỏng vòng tay ra. Nhưng nào ngờ, Phàm Luân khừ khừ cũng có lúc biết gạt người, y nhân cơ hội đó mà dồn sức tông thẳng vào cánh cửa. Mà lần này không như những lần trước dùng khí lực mà y dùng chính thân thể của mình để tông cửa.

Phạm Luân đã tính rất kỹ lưỡng, thậm chí vị trí dặm chân lấy đà y cũng đã tính toán luôn, ấy vậy mà ngay phút cuối lại không thực hiện được.

Người y vừa mới bật lên chưa kịp tông vào cửa thì cánh cửa đã tự mở ra báo hại Phạm Luân bay thẳng ra khỏi thần điện ập cả người xuống đồng tuyết, in cả một hình người xuống nền tuyết trắng. Mặc dù đau, nhưng Phạm Luân vẫn cố ngoài đầu lại lần nữa than vãn:

Cửa băng ơi là cửa băng! Sao lúc nào người không mở lại mở ra đúng lúc này! Tại sao lúc mở không báo ta cho biết trước một tiếng?

Nếu báo trước thì ta làm sao có cảnh hay để mà coi!__ kèm theo là một tràng cười giễu cợt của Thiên Lý.

A! Quận chúa, người ra rồi! Có phải người đã bế quan xong rồi không?__ Phạm Luân nhìn thấy Tuyết Hương bước ra thì hết sức vui mừng, mọi đau đớn dường như đã biến mất không còn.

Tuyết Hương không nói lảng lảng bước ra khỏi thần điện hướng về chỗ Phạm Luân đang nằm sóng soài, rồi dừng lại cách y không quá xa. Phía trên đầu y một bóng đen lướt qua rồi xà xuống ngay cạnh y. Là một con bạch hạc!

Lúc này Tuyết Hương mới lên tiếng:

Đi thôi!

Phạm Luân chưa kịp hiểu đã bị cuốn lên lưng bạch hạc. Chớp mắt một cái bạch hạc đã bay vút lên trời cao. Phạm Luân lặng lẽ đứng ở phía sau lưng Tuyết Hương, đừng nói là gây ra một tiếng động ngay cả thở mạnh y cũng không dám, không biết có phải vì y sợ người quá nên vậy hay không, mà chỉ biết trong thâm tâm y lúc này đang kêu gào “Quận chúa! Người lạnh quá!”

...

Thần cung vẫn bị bóng đêm vây lấy không một kẻ hở, nhưng thời gian đã trôi qua rất lâu mà ánh sáng mờ nhạt kia tưởng chừng như sắp tắt vẫn chưa bị dập đi. Chính vì vậy mà Ma tử và các binh tướng Ác giới vô cùng tức giận, chúng không ngừng gia tăng thêm đòn tấn công

Thần thượng, trời ơi người kiệt sức rồi...Thần thượng!

Mặc kệ ta!__ Tuệ Phong khoát tay với các vị đại thần.

Dù đã rất cố gắng che dấu, nhưng nét mệt mỏi trên gương mặt Tuệ Phong đã phản bội y và đồng lõa với kẻ thù tạo cho bọn chúng cơ hội châm chọc y.

Tuệ Phong, cơ hội cuối cùng cho người hoặc là buông quyền trượng đầu hàng hoặc sẽ cùng biến mất với nơi này mãi mãi!

Đầu hàng các ngươi! Ha ha! Không bao giờ có chuyện đó! Tuệ Phong ta dù có phải tiêu tan cả thân thể này cũng không bao giờ cuối đầu trước bọn ma quỷ các ngươi!

Vậy thì cứ như ngươi nói đi, Ngọc thể hóa tro tàn!

Ma tử vừa dứt lời thì nhân ảnh chợt biến mất vào bóng đêm, xung quanh lại vang lên tiếng trống cổ vũ sĩ khí của Ác giới. Bất chợt hàng vạn mũi tên từ bóng tối bay ra mang theo sức mạnh của hắc ám, chúng đồng loạt tấn công vào một mục tiêu là Tuệ Phong. Đồng thời ở trong Thần cung mọc lên những phiến đá to màu đen ngòm trơn tru từ chúng tỏa ra những mùi hôi khó chịu, không chỉ thế những phiến đá đó rất nóng, nóng đến mức bất kể ai đó chạm vào đều sẽ bị cháy chết, nhìn chúng chẳng khác gì đá hỏa độc ở vùng thung lũng tha ma của Ác giới, thánh địa chết của Tinh Tuyết đằng.

Bị những đá hỏa độc này tàn phá, Thần cung gần như trở thành vùng đất chết thứ hai của Tinh Tuyết đằng. Là nguồn gốc của ánh sáng vậy mà Thần cung lại có thể dễ dàng bị Ác giới chiếm lấy và hủy hại như thế này, chứng tỏ sức mạnh hiện giờ của Ác giới đã mạnh lên thế nào.

4. Chương 4

Một đợt tấn công ma khí vào vành bảo hộ của Thần lăng làm Thần lăng rung chuyển, Tuệ Phong cũng bị ảnh hưởng ít nhiều mà chới với lệch ra phía sau nửa bước. Lại thêm một đợt tấn công khác, rồi lại thêm một cú thế đợt sau mạnh hơn đợt trước với sức công phá tăng lên gấp bội... mà sức người vốn là có hạn hướng hồ chi chỉ là một thiếu niên chưa đủ sức cầm cương như Tuệ Phong thì có thể chống lại được bao lâu?

Một tiếng nổ vang làm rung chuyển mặt đất lớp hộ khí bảo vệ Thần lăng bị phá hủy, quyền trượng bị giật khỏi tay Tuệ Phong và bị cuốn vào bóng tối mất hút. Còn bản thân Tuệ Phong thì bị ma khí làm trọng thương. Kiệt sức, y gục ngã trên mặt đất nhưng vẫn kiên cường ngẩng cao đầu nhìn Ma tử.

Trong bóng tối hiện ra một gương mặt cười ngạo nghễ của Ma tử. Rào cản cuối cùng đã bị đánh bại, với Ác giới mà nói thì việc thôn tính Thiện giới xem như đã hoàn toàn thành công.

Ào! Ào! Ào!

Hàng vạn mũi tên theo lệnh của Ma tử tấn công lần cuối cùng, uy lực của lần này mạnh gấp mấy lần lần đầu, tên bay đến đâu càng quét đến đó tất cả những vật cản trên đường bay của chúng đều bị đâm thủng hàng ngàn mảnh. Tất cả đại thần đều nín thở nhìn những mũi tên vô tình đang bay về phía họ, có lẽ đây sẽ là lần thảm sát đẫm máu cuối cùng tại thần cung này.

Hy vọng cuối cùng trong Tuệ Phong cũng đã sụp đổ, giờ phút này, dù Phàm Luân có về kịp cũng chưa chắc xoay chuyển được cục diện có lẽ y nên chấp nhận kết thúc như thế này! Bao nhiêu năm huy hoàng của Thần tộc cuối cùng lại bị hủy diệt trong tay y...

Tuyệt vọng, không muốn nhìn thấy thảm cảnh cuối cùng của Thiện giới Tuệ Phong đành chấp nhận trong đau đớn khép mí mắt lại đợi chờ cái chết.

CHẾT TIỆT!_ chợt Ma tử gào lên trong không gian.

Thần thượng thứ tội, Phàm Luân về muộn!

Tuệ Phong toan mở mắt ra đã nhìn thấy Phàm Luân kính cẩn quỳ trước mặt y, từ thất vọng cùng cực y chuyển sang vui mừng khôn siết mà quên bỏ lễ nghi ôm lấy Phàm Luân. Rốt cuộc thì y cũng đã đợi được tới lúc Phàm Luân quay trở về!

Tiểu tử, đứng lên cho ta!!!

Hả?...

Phàm Luân ngu ngốc nhìn Tuyết Hương, y không hiểu tại sao tự nhiên quận chúa lại nói chuyện gắt gỏng như thế! Hay là y nghe lầm lời nói của ai đó mà thôi.

Đứng... lên... cho... ta!_ giọng nói của Tuyết Hương riết lên lạnh đến xương tủy.

Y không nghe lầm, hai câu vừa rồi chính là của quận chúa nhưng sao trông người lại giận dữ như thế, có việc gì làm người không hài lòng sao?

Tuệ Phong thông minh hơn, hiểu ra ý tứ của Tuyết Hương nên vội vã nâng Phàm Luân đứng dậy rồi buông Phàm Luân ra. Nhìn thế, Tuyết Hương quận chúa im lấy vài giây rồi quay mặt đối diện với Ma tử khi ấy đã trở lại với hình dáng của một con người.

Ma tử nhìn thẳng vào Tuyết Hương không kiêng dè nói, dù rằng đòn tấn công quyết định cuối cùng của y đã bị người này dễ dàng hóa giải khiến y vừa tức vừa lo sợ:

Người là ai? Sao lại chen vào chuyện của ta?

Người dày xéo quê hương ta, nói xem ta có nên xen vào?

Người... là người của Thiện giới?

Hừ! Thật là một câu hỏi ngu ngốc!

Cũng không thể nói đó là một câu hỏi ngu ngốc vì nhìn Tuyết Hương lúc này không hề giống thần dân Thiện giới, mái tóc đen đã là một điểm không giống, hào quang xung quanh nàng càng không phải là ánh sáng trắng bạc vốn có của dân Thiện giới mà đó là quang ngũ sắc. Trên Tinh Tuyết đằng này ngoài Thiện giới và Ác giới vẫn còn các giới nhỏ lẻ khác nhưng thế lực không đáng kể nên không được nhắc đến, màu đen là của Ác giới màu trắng là của Thiện giới, còn năm màu kia là của các giới còn lại. Vì thế, nhìn Tuyết Hương ai có thể đoán biết được nàng là người của giới nào mà dám khẳng định. Chưa kể, sức mạnh vừa rồi của nàng đúng là làm kẻ khác kinh ngạc, chỉ một phát tay mọi sức mạnh của Ma tử đã bị hóa giải thử hỏi có đáng phải sợ!

Ngũ sắc lung linh tỏa ánh hào quang!

Tuyết Hương không muốn đôi co nhiều lập tức làm việc cần phải làm. Nàng giơ cao quyền trượng của mình niệm chú, từ quyền trượng phát ra vòng ánh sáng đầy màu sắc rực rỡ, vòng tròn lan rộng đến đâu thì xuyên thủng lớp khói đen tới đó, ma khí cũng tiêu tan theo. Chẳng mấy chốc sau, ánh sáng vốn có của Thiện giới đã được trở lại chiếu rọi khắp nơi, binh tướng Ác giới vốn được bóng tối che chắn nay lại bị phơi bày trước ánh sáng bất ngờ mà không chịu nổi phải bỏ chạy về phía lãnh thổ Ác giới gây rối loạn đội hình. Vạn Phục trận do Ma tử lập ra vì mất đi nguồn cung cấp sức mạnh mà trở thành một vòng tròn vô dụng trước ánh sáng, Ma tử vì lo sợ bảo pháp bị hủy liền nhanh chóng thu hồi Kim côn xuyên, còn quyền trượng của Tuệ Phong được tìm thấy và quay trở về với vị trí vốn có của nó.

Chỉ chớp mắt một cái tình thế đã được thay đổi, từ thất thế thành thắng thế chỉ với một câu thần chú. Đây có lẽ là kỳ tích có một không hai ở Tinh Tuyết đằng!

Ma tử, ta nể tình Ác giới chỉ có mỗi mình ngươi là người kế thừa nên ta tha cho ngươi lần này, tuyệt đối không có lần sau!

Ta đã thua rồi sao?_ Ma tử dường như vẫn chưa tin vào những gì đang diễn ra trước mắt, y cứ đứng ngẩn người nhìn thật lâu rồi mới quay đi cùng binh tướng của mình.

Trận chiến có lẽ cứ như vậy kết thúc.

Tuệ Phong lúc này mới lên tiếng nhưng vẫn cúi đầu:

Quận chúa, đa tạ người đã giúp đỡ!

Phạm Luân cứ tưởng quận chúa sẽ nói một lời khiêm tốn nào đó như “Chỉ là việc ta nên làm!” hoặc “Thần thượng không nên đa lễ như vậy!” chẳng hạn, nào ngờ người lại buông lời lạnh lùng:

Không cần nhiều lời ơn nghĩa, ta đã làm tròn nghĩa vụ với quê hương không còn nợ nần gì với các người nữa, cho nên sau này đừng có mà mò tới làm phiền đến sự yên tĩnh của ta!

Nhìn thấy Tuyết Hương quay lưng có ý định rời đi, Tuệ Phong vội vã nói bước theo nói với:

Quận chúa! Xin hãy ở lại cùng Thần tộc, để Thần tộc có thể sửa sai với người về những chuyện đã qua!

TA KHÔNG PHẢI QUẬN CHÚA CỦA CÁC NGƯỜI! _Tuyết Hương cau lên, nàng liếc mắt nhìn lại với vị thần thượng trẻ_ Vương quyền cao quý đó ta nhận không nổi và cũng không dám nhận. Lòng tốt của các người hãy giữ lại bố thí cho kẻ khác đi! Tiểu tử chúng ta đi thôi!

Hả?...tiểu tử?_ quận chúa nói Phạm Luân hẳn sao?

Phạm ân nhân mau đi thôi, kéo quận chúa lại nổi giận đó!_ Phím Thư thấy biểu hiện ngơ ngác ngắc ngắc của Phạm Luân hiểu y đang nghĩ gì nên cố ý nhắc nhở vào tai y, nói là nhắc khéo chứ thực chất là vừa nói vừa lới người.

...._Tuệ Phong.

Ngồi trên lưng bạch hạc, Phạm Luân buồn bã nhìn về quê hương nơi y đã được sinh ra và lớn lên. Tuy rằng là cô nhi không người thân ruột thịt, nhưng Thần tộc với y luôn là gia đình có sư phụ, có sư huynh, sư tỷ, có đệ muội...

Người không thuộc về nơi đó tiểu tử à!_ lúc này giọng của Tuyết Hương đã trở lại nhẹ nhàng, ảm áp.

Phàm Luân không hiểu, Phàm Luân đã sống ở đó suốt 300 năm mà tại sao không thuộc về nơi đó. Đó là quê hương của Phàm Luân kia mà!

Haiz!...

Tuyệt Hương thở dài thu hồi quyền trượng rồi kéo váy ngồi xuống cạnh Phàm Luân như thể là người bạn tâm sự của y, cùng y nhìn về phía Thiên giới:

Ta cũng từng giống như ngươi lúc này, từng quay đầu nhìn nơi mình được sinh ra và lớn lên, và ta cũng từng nói ta thuộc về nơi đó vì đó là quê hương là gia đình của ta...Nhưng tiếc rằng nơi đó đã chối bỏ ta, không thừa nhận ta là người con của Thiên giới.

...

Ngươi có thấy buồn cười không? Ta thân là quận chúa cao quý của Thiên giới vậy mà không hề có tên trong sách sử của Thần tộc, là chiến binh tài giỏi nhất của Tinh Tuyết đảng mà ngay cả một đại thần thâm niên nhất của Thiên giới cũng không biết đến sự tồn tại của ta...

Phàm Luân vừa nghe vừa kinh ngạc không phải y không biết mà là những câu hỏi đó của quận chúa hoàn toàn trùng khớp với những khuất mắc trong lòng y, y đang rất muốn nghe nguồn gốc sâu xa của những chuyện đó.

Tiểu tử ngươi có biết dù là ở bất cứ nơi đâu quyền lực và địa vị luôn làm con người ta mờ mắt! Vì nó họ sẵn sàng bán rẻ lương tâm, vứt bỏ cả tình thâm!

Người từng nói người bị trục xuất khỏi Thiên giới!

Ta là bị chính người ta kính trọng yêu thương nhất đẩy vào chỗ tuyệt vọng, người đó chính là phụ thân của ta thần thượng Gia Huân!

Tiếng gió lướt qua bên tai tưởng chừng như tiếng thét gào của ai đó, cái tư vị vừa lạnh rét vừa bứt rứt đã len lỏi vào lớp y phục võ sĩ trên người Phàm Luân. Y cảm nhận được cái đau nhói thắt lên trong lòng ai đó khi nhắc đến chuyện cũ đau lòng, phía sau nụ cười lạnh của một con người luôn chất chứa một cuốn phim buồn bí mật của riêng họ. Và không ai có thể hiểu được xúc cảm của kẻ khác khi mà họ chưa từng trải qua. Chỉ có một vấn đề làm y chưa thông là “Hổ dữ không ăn thịt con” lý nào phụ thân lại có thể nhẫn tâm với nhi nữ của mình như vậy được?

Như đọc được suy nghĩ của Phàm Luân Tuyết Hương lại cười chua chát nói tiếp:

Người ta nói “một rừng vốn không thể có hai hổ”, nếu đã có một thần thượng quyền lực tối cao thì làm sao chấp nhận được một Tuyết Hương sức mạnh vô song!

5. Chương 5

Cuối cùng y cũng đã hiểu vì sao quận chúa lúc nào cũng lạnh lùng như thế. Vì nguồn gốc sâu xa của nó chính là câu chuyện của hơn 4000 năm về trước. Không chỉ có mỗi quận chúa Tuyết Hương mà còn có nhiều người khác cũng có hoàn cảnh tương tự như người, chỉ vì mạnh hơn kẻ khác mà bị trục xuất khỏi Tinh Tuyết đảng sống một cuộc sống tự sinh tự diệt.

Phàm Luân ơi! Phàm Luân hỡi! Phàm Luân hỡi!

Chuyện ... gì???

Nghe thấy chất giọng nhựa máu chảy nước của Các Mỹ không cần đoán y cũng biết là cao nhân nào vừa xuất hiện. Và cũng biết luôn mục đích của họ đến tìm y là gì: không canh cổng cũng nấu cơm, không thì làm việc vặt...Phím Thư và Các Yến hai con se sẻ đó chưa bao giờ ngại mặt dày mà tìm đến y nhờ vả để có thể thời gian đi chơi. Nếu một ngày nào đó quận chúa mà hay chuyện thì bọn họ 3 người chỉ có một con đường là cùng ôm nhau chết chung !

Mặc cho y từ chối thế nào bọn họ cũng có cách vặn vẹo buộc y phải đồng ý:

“Phàm Luân bận tịnh tâm.”

“Phàm Luân tịnh tâm suốt 500 năm rồi mà có lên được bậc nào đâu, bây giờ có tịnh tâm thêm vài ba ngày cũng vậy thôi!”

“Phàm Luân bận việc quận chúa giao.”

“Một canh giờ là xong việc ấy, à còn có thể kiêm luôn hàng tá công việc khác!”

“Phàm Luân bận đàm đạo với Thiên Lý để học hỏi tri thức”

“Hừ! Lão già đó nói chuyện vô cùng khô khan cộng với lão thích tự biên tự diễn hơn là nói chuyện, đàm đạo hay ngủ gật thì có gì khác nhau đâu.”

...

Haiz! Có trách thì trách y hiền quá để người ta ăn hiếp mà không biết cách phản kháng. Tuy nói vậy, nhưng mỗi lần hai con se sẽ nhiều chuyện đó từ trần thế trở về đều kể lại cho y rất nhiều chuyện lý thú với thông tin bổ ích, nhờ vậy mà đã 500 năm qua kiến thức của y vẫn không hề lạc hậu, coi như đó cũng là một phần bù xứng đáng!

Phàm Luân, đi theo ta!

Đang mơ màng theo mây gió chợt có tiếng gọi xém tý y còn tưởng y đang mộng du cơ đấy! Cách đây 500 năm quận chúa đã thu y về Tuyết Sơn này sống, cho y ở, dạy y học võ, dạy y phép thuật, giảng đạo lý cho y nghe. Y biết quận chúa đang dốc lòng dạy y trở nên giỏi giang, nhưng y trời sinh tối dạ học mười hiểu một luyện suốt 500 năm qua mà một bậc cũng không lên nổi. Đến mức, quận chúa là một người sống rất nguyên tắc không bao giờ nhắc lại một việc đến 3 lần mà vì sự ngu dốt của y mà người đã nhiều lần phá vỡ nguyên tắc ấy, nhưng đổi lại vẫn là một Phàm Luân ngu ngốc. Thật sự y không hiểu y tệ như vậy mà quận chúa vẫn không nản lòng vẫn kiên trì dạy đi dạy lại như thế để làm gì?

Băng qua đại sảnh thần điện cùng quận chúa bước vào Vĩnh Niên băng, vừa đặt chân vào cửa băng động y đã thấy đôi chân tê cứng như bị đóng thành đá. Phàm Luân có mấy lần vào đây trước đó khi cùng Phím Thư mang bữa ăn cho quận chúa, có thể nói không nơi nào lạnh hơn Vĩnh Niên băng, Tuyết Sơn đã là vùng đất băng tuyết lạnh nhất Tinh Tuyết đằng ấy vậy mà chưa lạnh bằng một phần mười cái lạnh của Vĩnh Niên băng. Băng ở nơi đây không bao giờ tan chảy đồng thời cũng không có bất kỳ ngọn lửa nào có thể cháy nổi, cùng lắm là có thể lóe lên rồi tắt ngay sau đó vài giây. Quận chúa vốn là người băng tất nhiên không hề hấn gì khi bước vào đây, còn y chỉ là một kẻ với thể xác con người bình thường đạo hạnh cao chẳng bao nhiêu không đủ để chống chọi với cái lạnh ở nơi này, tất cả đều là nhờ lớp hộ thể linh quang mà quận chúa tạo ra để bảo vệ cho y dễ dàng ra vào, nếu không giờ phút này y đã là một kiệt tác băng!

Phàm Luân!

Dạ! Có Phàm Luân!

Có thấy núi băng nhỏ đó không?

Gương mắt nhìn theo chỉ tay của quận chúa là một núi băng nhỏ cao chừng 2m cách chỗ y đang đứng khoảng 10 m. Y không hiểu ý quận chúa là gì, vì sao lại chỉ cho y ngọn núi băng đó?

Bằng những gì ta dạy người, hãy làm núi băng đó tan chảy thành nước.

Dạ! SAO CỐ? Làm...làm núi băng đó tan chảy!

Hình như vẫn chưa tin mình nghe đúng, Phàm Luân gương đôi mắt ngơ ngác với Tuyết Hương đợi chờ một lời xác thực.

Không sai! Làm cho nó tan thành nước, khi nào hoàn thành hãy đến gặp ta.

Ồ...nhưng mà chuyện này... Phàm Luân...quận chúa...quận chúa!

Lửa còn đốt không được ở đây nữa thì làm sao y có thể khiến cả núi băng tan chảy thành nước được chứ? Dựa vào năng lực của y ư? Bản thân y còn không đủ sức giữ ấm cho chính bản thân mình nữa thì làm sao có thể làm băng tan được. Đây rõ ràng là một ý lệnh không thể thực hiện được mà!

3 ngày sau, Phím Thư và Các Mỹ trở về không thấy Phàm Luân liền hỏi Thiên Lý thì hay chuyện. Hai nàng chạy vội đến Vĩnh Niên bằng định giúp y một tay nhưng bị y từ chối, mà dù y không từ chối thì hai nàng có hợp sức giúp cũng chưa chắc được việc thế nên cả hai kéo nhau đi gặp quận chúa. Mặc hai nàng có trở hết tài ăn nói thế nào quận chúa cũng không chịu thu hồi ý lệnh. Bên đây không chịu bên kia cũng không chịu thì hai nàng đành nhắm mắt mặc kệ ai kia ngu ngốc tự tìm khổ.

Người vẫn chưa làm được nữa sao? Đã 3 ngày trôi qua rồi!

Quận chúa! Phàm Luân xin lỗi, do Phàm Luân quá ngốc không nghĩ ra được cách làm băng tan, đã phụ lòng của người!_ Phàm Luân run rẩy hơi ôm lấy cơ thể lạnh vì rét mà đáp.

Rốt cuộc những gì ta dạy người thời gian qua đã bay đi đâu cả rồi! Chỉ một việc con con thế này mà cũng không làm được thì người còn có thể làm được cái gì?

Nghe lời mắng của Tuyết Hương, Phàm Luân tự thấy mình hổ thẹn mà cúi đầu. Y thật sự quá ngốc, quá ngu mà!

Haiz!_cuối cùng thì Tuyết Hương cũng đành chán nản thở dài, nàng dùng một chiêu phép đánh tan cả ngọn núi trước sự sững sờ của Phàm Luân.

Nhìn quận chúa chỉ 1 cái chỉ tay phát ra tia ánh sáng màu đỏ đã khiến cả ngọn núi băng cứng cáp lập tức tan chảy mà không tưởng. Không cần một ý nghĩ táo bạo mang hỏa tiễn đốt cả Vĩnh Niên băng này, hay một sức mạnh thượng thừa nào đó đem cả núi băng đập nát, đơn giản chỉ là một tia ánh sáng đỏ nóng đã làm băng tan chảy. Vậy mà suốt ba ngày vắt óc suy nghĩ y không tài nào nghĩ ra được!

Nhắc lại lần nữa cho ta nghe: nền tảng cơ bản của phép thuật Tinh Tuyết đang là gì?

Không cần 1s suy nghĩ, Phàm Luân trả lời ngay lập tức:

Âm dương thuật và ngũ sắc quang.

Tốt! Vậy Phàm Luân có biết ánh sáng vừa rồi thuộc sắc quang gì không?

Ngũ sắc quang vốn dĩ có 7 loại ánh sáng tựa như 7 dây màu ánh sáng của cầu vồng chính là đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím. Nhưng vì màu chàm và tím quá gần với màu đen cho nên không được đặt vào ngũ sắc quang mà bị đẩy sang hẳn phần của màu đen tức bóng tối. Còn âm dương thuật là tượng trưng của trắng và đen chính là thiện và ác dễ hiểu là bóng tối và ánh sáng, dựa trên sức mạnh của mỗi giới mà tạo ra sức mạnh riêng biệt nhau nhưng cơ bản là chúng đối chọi và tương hỗ lẫn nhau. Khi này người dùng là ánh sáng màu đỏ Phàm Luân cho rằng đó là hỏa quang của lửa.

Rất thuộc bài! Vậy tại sao người lại không thể thực hiện được nhiệm vụ ta giao?

Phàm Luân...Phàm Luân thật sự hổ thẹn vì Phàm Luân quá ngu dốt chỉ biết học vẹt không biết áp dụng những gì đã học.

Tuyết Hương lại thở dài,

Căn cơ là vì trong thời gian người ở Thần tộc dưới sự dạy dỗ quá lệch lạc của các danh sư Thiện giới đã ăn sâu vào trí não của người, do đó, không thể nào trách người được. Chỉ vì muốn tạo ra nhiều binh tướng mà họ đã sử dụng cách dạy tắt bỏ qua các kiến thức nền tảng nhằm giúp con người nhanh có được sức mạnh mà quên đi rằng phép thuật là phải nắm rõ những kiến thức cơ bản, đi lên từ nền tảng không thể nóng lòng mà thiêu đốt giai đoạn. Cứ nhìn hiện trạng của Thần tộc hiện giờ sẽ rõ chỉ là một triều đình đẹp mã với cái vỏ bọc sơn bằng vàng bóng bẩy, còn bên trong là một cái trống rỗng có thể bóp là nát bất cứ lúc nào. Một triều đình như thế thử hỏi làm sao không đi xuống không điều tàn được chứ?

...

Thôi bỏ đi! Phàm Luân đi theo ta!

“Lại đi nữa sao?”

Hãy nhớ kỹ những gì ta từng dạy ngươi, mỗi bài học đều ẩn chứa rất nhiều huyền bí sâu xa, phải không ngừng ngẫm nghĩ để tìm ra chân lý thực trong đó hiểu chưa?

Vâng, thưa quận chúa! Phàm Luân đã nhớ!

Khép lại cánh cửa, đó là lần cuối cùng y cùng quận chúa bước vào Vĩnh Niên bằng.

6. Chương 6

Tuyệt Hương giao toàn bộ nhiệm vụ quản lý Tuyết Sơn cho Phàm Luân, còn bản thân thì xuất sơn xuống trần thế một thời gian với lý do gì không nói rõ, chỉ nói sơ sài rằng: Muốn xem cuộc sống của con người trần thế thế nào và tìm hiểu nguyên nhân sự lan rộng bất thường của Ác giới.

Mà số Phàm Luân y chắc có duyên với những trọng trách lớn hay sao ấy, cứ mỗi lần có việc lớn lại giao cho y trong khi Phím Thư hay Yến Các, Thiên Lý đều giỏi hơn y mà quận chúa không tin tưởng giao cho. Không biết nhìn y từ đầu đến chân có chỗ nào đáng để tin tưởng giao việc thế nhỉ!

Những ngày đầu, y quản quanh Tuyết Sơn tuần tra và trò chuyện với hai con se sẽ lắm chuyện đôi khi thì ngồi tịnh tâm một mình trước gương Thiên Lý, khi buồn thì nhìn vào gương Thiên Lý xem những gì đã xảy ra ở bên ngoài Tuyết Sơn, cuộc sống chỉ toàn vô vị! Nhưng dần về sau y lại cảm thấy rất lạ, gương Thiên Lý dạo này rất nghe lời y, y bảo muốn xem gì Thiên Lý cũng đồng ý, còn nữa những hành tung của quận chúa mà y xem được qua gương cũng rất bí ẩn, đôi chỗ lại vị vấp hình không nhìn thấy được. Còn chuyện đang diễn ra ở Tinh Tuyết đang y cứ cảm thấy sao sao, nữa thấy Ác giới như có ý đồ xâm chiếm Thiên giới nữa như thấy Ác giới đang rất bình thường hết như những gì y đã thấy trước đó vài ngày là không hề xảy ra...

Trái với sự yên bình của Tuyết Sơn Tinh Tuyết đang ngày một biến đổi, thế cân bằng giữa Ác giới và Thiện giới đang có xu hướng lệch đi. Ác giới không trực tiếp xâm lấn lãnh thổ của Thiện giới mà chỉ xâm lấn vào suy nghĩ của thần dân Thiện giới.

“Sự toan tính nhen, ích kỷ sẽ đẩy người dân lạc bước vào con đường tội lỗi và rồi phân hóa giai cấp sẽ phát triển đẩy tất cả đến sự thối nát.” Câu nói bất hủ ấy đã làm nên tên tuổi của một kẻ à không phải phải gọi là của một người, người này khi vừa nhắc đến làm người người ngưỡng mộ và vạn vạn kẻ khép mình sợ hãi đó chính là Lạc Khương Ma tử của Ma tộc.

Trong một cuộc chiến sinh tử thì vũ khí là rất quan trọng, thắng thua trong gang tấc 10 phần hết 3 phần là nhờ vào vũ khí chính vì thế kẻ nào có vũ khí vượt trội hơn thì kẻ đó mạnh hơn. Mà nhắc đến vũ khí thì ở Tinh Tuyết đang có 5 loại vũ khí quý giá nhất, nó quý giá không chỉ vì nó mạnh mà nó còn có nhiều điểm đặc biệt riêng: đứng thứ 5 là Diệu ngọc là viên ngọc được đính trên mào ngọc của Ma thượng có khả năng hồi sinh cho kẻ tử, tuy nhiên cũng có giới hạn đó là người được hồi sinh chỉ có thể sống cuộc đời nữa người nữa ma và hiển nhiên cũng sẽ điều khiển được kẻ đó làm công cụ theo ý mình. Thứ 4 là Linh quang trượng của quận chúa Tuyết Hương có thể tỏa thất quang có thể áp đảo và vạn mã, chà, cái này chỉ được ghi trong đây thôi chứ các sách khác ở bên ngoài không có ghi chỉ để trống. Thứ 3 là...a, là gương Thiên Lý gia gia. Hi, thứ hai là...

Là Vô Song kiếm bất kể vật gì cũng có thể chém gãy được và bất kỳ kẻ nào cũng có thể giết chết được dù là kẻ bất tử, còn báu vật thứ nhất thì từ thời khai thiên lập địa đã cùng hòa tan với trời đất để tạo ra mọi thứ rồi!

Vừa hay đúng lúc Phím Thư bước vào đã nói hộ câu nói của Phàm Luân biến không gian trầm tịch trở nên sinh động hơn.

Coi bộ đầu óc của se sẽ ngươi cũng còn sài được quá nhỉ?

Hồ hồ! Những kiến thức căn bản đó mà không nhớ được nữa thì đầu óc đó đúng là đáng bỏ đi!

Hai người có thôi đi không? Muốn ché bay ta thì cứ việc, cần gì tung hứng ẩn ý như vậy nghe rất chói tai!
A...quận chúa đi đã hơn 10 ngày không biết người giờ thế nào nữa!_ Phím Thư ngửi thấy mùi thuốc súng vội nói lảng tránh đề tài.

Vẫn bình thường thôi, cứ để người chơi thêm một thời gian nữa cho thư thả tinh thần đi! Hơn ngàn năm rồi người chưa đặt chân xuống trần thế!

Hơn ngàn năm, lâu thế cơ à?_ Phàm Luân trở mắt ngạc nhiên.

Ừ! Nhớ lần cuối cùng người rời Tuyết Sơn xuống dưới đó là cách đây gần 2000 năm, đó cũng là lần đầu Phím Thư gặp người và được người cứu mang về đây.

Các Yến cũng nhiều chuyện nói thêm:

Chủ nhân không bao giờ tự ý rời khỏi Tuyết Sơn cả, nếu không có chuyện cực kỳ quan trọng xảy đến thì dù nữa bước cũng không bước ra khỏi lãnh địa.

Ngộ ra chuyện gì đó bất thường, Phàm Luân kêu khẽ lên:

“Nếu không có chuyện bất thường” Các Yến nói thật đấy chứ? Vậy lần này, quận chúa rời Tuyết Sơn có phải là vì chuyện cực kỳ nghiêm trọng đang xảy ra?

Các Yến không biết nha!_ Các Yến nhún nhún vai nói nhưng nét mặt thì biểu lộ sự lảng tránh.

Phím Thư cũng không biết gì nha!_ Phím Thư cũng vội lắc đầu hồi hã.

Thấy Phàm Luân quay sang nhìn mình, Thiên Lý cũng nhanh miệng nói:

Đừng hỏi ta, ta không biết gì hết.

Gì kỳ thế, quận chúa là chủ nhân của các người mà các người không biết gì nghĩa là sao?_ Đúng, rất đáng nghi, nghe giọng điệu của họ như đang che giấu cái gì đó rất mờ ám.

Thế Phàm Luân không biết sao mà hỏi chúng tôi?_ Các Yến hỏi ngược lại.

“Chúng tôi, 3 người bọn họ từ khi nào chuyển thành một phe rồi? Thật đáng nghi!”

Phàm Luân khác, mọi người khác. Mọi người là thuộc hạ thân cận của quận chúa, việc làm của người mọi người ít nhiều cũng phải biết chút ít gì đó!

Ấy! Nhóc Phàm Luân nè, ta hỏi người nha! Người cuối cùng gặp quận chúa là người, người được quận chúa giao việc cai quản Tuyết Sơn cũng là người vậy mà người còn không biết thì làm sao bọn ta biết được chứ? Đúng không?

Đúng! Đúng!_ Các Yến, Phím Thư vội vuốt đuôi theo Thiên Lý.

A...cái này ... KHÔNG ĐÚNG!_ Xem tỷ y bị gạt rồi, mấy người này thực không thể tin vào miệng lưỡi của bọn họ được mà_ Các người nhất định có chuyện gì đó đang giấu Phàm Luân, nhất định là có! Thiên Lý người nói đi.

Ax! Nói gì? Ta biết gì mà nói.

Phàm Luân chùn mi lại rồi nhanh gương đôi mắt sắc bén của mình về phía hai con se sẽ đang âm thầm chuồn ra ngoài:

Phàm Luân của 500 năm trước và Phàm Luân của bây giờ đã khác rồi, không còn ngu ngốc như xưa đâu! Đừng hòng có ai qua mắt Phàm Luân, ngày hôm nay nếu các vị không nói ra thì không ai có thể rời khỏi thần điện này được hết!

Lời dứt, cánh cửa băng lại nặng nề đóng lại...

...

Bóng tối giăng phủ tứ bề. Ẩn trong bóng tối chính là chằng chịt các phù chú ngang dọc, những sợi dây phù chú đó móc nối với nhau như những mắc xích mà điểm đầu của chúng chính là 5 cột Đạo Không, những cột

này được đặt ở 5 vị trí khác nhau nhưng lại có chung một đặc điểm là nơi tiếp giáp ranh giới giữa Ác giới và Thiện giới. Nhờ được bóng tối che phủ mà mọi hoạt động cũng như kế hoạch mà Ác giới bày ra đều được bảo mật không một ai phát giác. Thiện giới dù mấy năm gần đây đã cẩn thận đề phòng Ác giới hơn nhưng vẫn không phát hiện được chuyện bất thường này mãi đến khi hiểm họa cần kè, ý đồ của Ác giới đã bày ra rõ trước mắt mới nhận thức ra được thì đã quá muộn màng!

Tây Lương đằng, là vùng đất nằm phía tây Tinh Tuyết đằng nơi tiếp giáp hai lãnh thổ của Ác giới và Thiện giới, nơi luôn được ngắm nhìn mặt trời lặn nhưng quanh năm lại phải hứng chịu những cơn gió khô nóng rất mạnh và cái lạnh ghê rợn khi ở bên kia bên giới của Ác giới. Do vậy mà số dân cư sống ở nơi này cực ít trong khi lượng quân phòng lại nhiều đến khiếp sợ, có thể nói số quân biên giới canh phòng của hai bên tại nơi đây là nhiều nhất trong các vùng biên giới. Nguyên do nơi này lại được quan trọng hóa như thế chính vì địa hình quá bằng phẳng ở cả hai bên lãnh thổ chạy suốt vào tận sâu bên trong, cho nên, nếu bên nào giành được ưu thế tại đây tức là đường tiến vào lãnh thổ kẻ địch vô cùng dễ dàng.

Gió lại thổi những cơn khô khốc cuốn theo những hạt cát nhỏ rời khỏi đất mẹ thân thương để hòa mình vào những trận bão cát thất thường. Những khối đá to sừng sững mọc nhiều nơi vươn mình đón lấy những trận gió dữ để giữ lại những hạt cát thân yêu bên mình. Thời gian trôi qua đi chính chúng cũng không giữ nổi mình và ngày một bị hao mòn thành những hình dáng kỳ lạ.

Chiếc áo choàng màu đen tuyền khoát qua nửa vai, một dáng người cao cao đi giữa những khối đá đã mài mòn, với đôi mắt đỏ sắc bén tựa chim ưng y lướt qua ranh giới của hai bên rồi tự thở dài. Chợt từ phía sau một người mặc y phục đen hoàn toàn tiến lên kính cẩn nói:

Ma tử, người còn chuyện gì muốn chúng thuộc hạ làm nữa không ạ?

Không có! Bao nhiêu đó đã đủ rồi!

Theo cái khoát tay của y những người phía sau lưng y lặng lẽ lui xuống, nhường lại sự yên tĩnh cho Ma tử của họ.

Tất cả đã lui cả rồi, vì sao....họ vọng ngày đối diện nhau sẽ đến thật nhanh!

Xoay bước, Lạc Khương rải những bước thật dài về phía biên giới của Ác giới, bước đi vừa gấp rút vừa dứt khoát như muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này né tránh điều gì phía sau lưng. Ẩn nấp đằng sau một tảng đá to phía lãnh thổ Thiện giới, Tuyết Hương cẩn trọng rời khỏi nơi ẩn nấp nhìn theo bóng Lạc Khương chỉ còn là cái dáng mờ mờ. Nàng đã rất kỹ lưỡng tạo ra lớp hộ khí quang trong suốt hòng che giấu vết tích vậy mà vẫn có kẻ phát hiện được, xem ra lời khen ngợi của thiên hạ không phải là thổi phồng, Lạc Khương hẳn thật sự có tài. Điều đó cũng chưa làm nàng quá ngạc nhiên điều nàng chú ý đến nhất chính là: hẳn là hậu duệ của ma quỷ nhưng lại có trái tim của một con người!

Lạc Khương! Ta vĩnh viễn không muốn cùng ngươi đối diện!

7. Chương 7

Ấy ấy! Phàm Luân đừng dọa bọn ta sợ nữa, ta sợ thật đó!_ Thiên Lý như muốn gào khóc.

Sợ? Sợ mà còn chưa chịu nói! Ngay cả Linh quang trưởng quận chúa cũng mang theo, rõ ràng đã có chuyện lớn xảy ra nên người mới mang nó theo! Các người ai cũng biết rõ mà lại giấu ta, xem ta như người ngoài vậy mà mở miệng gọi người thân này người thân nọ, có phải các người muốn trêu đùa ta!

Thôi được rồi! Để Phím Thư nói cho người biết vậy!

PHÍM THƯ!

Thiên Lý vội vàng ngăn cản, nhưng nàng không nghe vẫn cứ nói:

Thiên Lý, dù có giấu kỹ thế nào rồi chuyện cũng sẽ phơi bày ra chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi. Vì thế, chúng ta hà cớ gì phải ôm mãi chuyện trong lòng mà bứt rứt không yên, thêm một người biết là thêm một niềm chia sẻ vẫn hơn!

Phím Thư nói rồi lại quay sang Các Yến như muốn tìm kiếm một đồng minh và đúng như nàng hy vọng vị đồng minh trông chờ này đã gật đầu. Chớp mắt ra hiệu cả hai nàng cùng đồng loạt quỳ xuống đất trước mặt Phàm Luân đồng thanh:

Chúng thuộc hạ xin nghiêng mình với Tân chủ nhân!

Trái với những dự đoán của 3 người họ, Phàm Luân chỉ thở dài một hơi nhẹ rồi lại cười méo mó:

Bây giờ đã là lúc nào rồi mà mọi người còn giỡn được nữa sao?

Phàm Luân... à không tân chủ nhân, chúng thuộc hạ không đùa giỡn cũng như người không hề nghe lầm. Trước lúc quận chúa rời Tuyết Sơn đã căn dặn chúng thuộc hạ rất nhiều lần rằng: mọi chuyện ở Tuyết Sơn từ nay về sau sẽ do người đảm trách, và người sẽ trở thành tân chủ nhân của Tuyết Sơn. Người còn căn dặn tuyệt đối không được cho người hay chuyện này.

Phịch!

Phàm Luân ngồi phụp xuống chiếc ghế băng, điều y vừa nghe như một hung tin mang đến cho y cảm giác chuyện không hay sắp xảy đến. Vì sao quận chúa lại không cho y biết mà phải dấu nhẹm như thế trong khi...trong khi lại bảo y sẽ là người thay thế người trong tương lai?

Tại sao lại không muốn cho Phàm Luân biết?

..._Phím Thư

Tiểu tử này..._Thiên Lý

Phàm Luân chỉ là một tên ngu ngốc lấy tư cách gì mà ngồi lên vị trí chủ nhân Tuyết Sơn chứ?

Đâu phải chỉ có sức mạnh mới là điều thứ yếu, có tài mà không có tâm cũng chỉ là kẻ tà ác lạm sát vô can, có sức mà không có suy nghĩ thì chẳng khác một kẻ phá hoại. Tuyết Sơn không cần những người như thế! Phàm Luân người không thuộc loại những kẻ đó thì vì cớ gì lại không xứng làm chủ nhân Tuyết Sơn. Hay người cho rằng Tuyết Sơn mới là không xứng có người chủ nhân như người!

A! Thiên Lý, Phàm Luân không có ý đó!

Hay là do tiểu tử người sợ mình chưa đủ sức mạnh, nếu vậy, có thể tu luyện từ từ cho đến khi người thấy thực sự đủ tự tin sẽ tiếp nhận sau.

Nhưng...nhưng_ Phàm Luân hơi chần chừ lời nói, nhưng y lại có chỗ không thể thông, vẫn cảm thấy điều đó không đúng_ Không được, để Phàm Luân xuống dưới đó tìm quận chúa giải thích với người, Phàm Luân vẫn cảm thấy mình không xứng.

Không được đi! Người không được phép rời khỏi Tuyết Sơn nữa bước, người mà đi thì còn ai trông coi Tuyết Sơn này nữa.

Có Các Yến và Phím Thư họ hoàn toàn đủ sức lo, Phàm Luân ở lại chỉ là dư thừa mà thôi!

Vừa dứt lời, y đã mở toan cánh cửa phóng như bay ra ngoài, Các Yến vội đuổi theo thì đã nghe Thiên Lý lên tiếng nói:

Kệ hần đi, cớ như hần hiện giờ không phá nổi kết giới đâu!

Đúng như lời Thiên Lý nói. Phàm Luân vừa đến cổng núi thì bị cái gì đó cản lại. Một sức mạnh vô hình đã đánh bật y lại phía sau. Không dám chắc chắn nhưng theo phỏng đoán của y có lẽ đó là kết giới vô hình. Nghĩ vậy, y liền dùng Hỏa Duyệt đánh thử xem thế nào. Quả cầu lửa vừa đánh ra lập tức mất hút trong không khí và cùng lúc đó trên bầu trời nổi lên những đường lưới màu đỏ ôm lấy cả Tuyết Sơn.

Quận chúa, vì sao người lại làm như thế?_ Phàm Luân gào lên như kẻ đang bị tổn thương sâu sắc.

Người làm thế là muốn bảo vệ Tuyết Sơn bảo vệ tân chủ nhân._Phím Thư .

Vậy chẳng lẽ Phàm Luân phải sống ở Tuyết Sơn này mãi mãi không được phép bước ra thế bên ngoài sao? Tất nhiên là không phải! Người chỉ có thể ra ngoài khi người có đủ khả năng thay thế quận chúa! Khi ấy người mới có thể phá vỡ được kết giới này.

Nói như vậy chẳng khác gì không nói! Vì điều đó vốn dĩ không thể thực hiện được, Phàm Luân vĩnh viễn không thể nào thay thế quận chúa được cả...không bao giờ... KHÔNG BAO GIỜ!

Phàm Luân ôm lấy đầu thủ phục xuống nền tuyết lạnh lẽo, tiếng thét của y vang vọng khắp nơi nhưng vẫn không thể thoát ra khỏi vòng kết giới. Không ai có thể hiểu được trong lòng y lúc này như thế nào cả, nỗi sợ hãi đang rình rập y từng phút một, y sợ không còn cơ hội nào gặp lại quận chúa và cũng sợ rằng chính y mãi mãi không thể ra khỏi Tuyết Sơn được, bao nhiêu hy vọng bao nhiêu mơ ước sẽ chôn vùi từ đây!

...

Bánh xe bạc số phận vẫn tiếp tục quay không ngừng nghỉ.

...

Báo.o.o.o....Hồi báo Thần thượng! Vừa nhận được tin tức từ chiến trường phía Tây gửi tới, họ báo rằng: binh của ta đã đại bại, toàn bộ đều bị Ác giới bắt sống!

CÁI GÌ?_ Tuệ Phong như hét lên giữa Thần cung tay cầm quyền trượng run lên bần bật.

Báo.o.o.o.... vùng Bắc thành Thiện vừa gửi mật thư hồi báo rằng: Ác giới đã phá thành hiện đang tiến sâu vào lãnh thổ của chúng ta!

SAO!!!

Báo.o.o.o... Vương tướng vừa gửi thư xin tiếp viện khẩn, Nam thành Thiện đang bị vây hãm!

Bịch!

Tuệ Phong khủng hoảng cả tinh thần khi cùng một lúc nghe dồn dập các tin dữ, cuộc chiến này diễn tiến nhanh tới mức không ai có thể kịp trở tay. Ác giới chỉ mới phát cờ xâm lược chưa đầy 3 ngày, mà hầu hết tất cả các thành biên giới đều đã bị công phá và chiếm trọn. Có lẽ nào...

Thất bại lớn nhất trong đời làm Thần thượng của y chính là để cho Ác giới đánh bại Thiện giới những hai lần, đối với tổ tiên y là một kẻ bất hiếu đối với thần dân Thiện giới y là một kẻ bất tài. Hỡi ơi! Khi nhìn lại ngôi cao Thần thượng kia y cảm thấy nhục nhã biết bao nhiêu, từ nhỏ y đã được tung hô là tài ba xuất chúng vậy mà cho đến tận bây giờ trải qua mấy trăm năm cai trị y chưa có một đóng góp gì to lớn cho quê hương, cho gia tộc! Y làm sao đi gặp tổ tiên, làm sao dám nhìn mặt thần dân!

Mặc cho những lời thảo luận sôi nổi của các tướng các văn đang bàn về chiến lược đối kháng với kẻ thù, Tuệ Phong chỉ im lặng cúi đầu. Y đã không còn thiết tha gì nữa với hy vọng đánh bại Ác giới, thế cục trước mắt đã định rồi còn gì đâu để mà vớt vát. 500 năm trước y còn trẻ còn nhiệt huyết còn một ắt chủ bài để xoay chuyển tình thế nên vẫn còn kiên trì đối đầu với Ác giới, còn bây giờ...ngay cả một cơ hội nhỏ nhoi cũng không còn kể từ lúc y nhìn thấy cái xoay lưng đi vô tình của quận chúa Tuyết Hương.

Đông, Tây, Bắc đều đã bị khóa chặt, còn lại là phía Nam mà nơi đó lại là Ma cung của Ác giới, thử hỏi Thiện giới trong tình hình này có khác chi một con cá đã ở trên thớt đang bị người ta đem làm vật tiêu khiển...Ha! Y có quyền gì trách cứ chứ? Đây là quả báo... quả báo của Thần tộc, ngày hôm nay của Thần tộc là do chính Thần tộc gây ra sao có thể đi oán trách ai? Oán trách ông trời sao? Hay oán trách Ma tộc?

Kẻ lạ mặt kia không được phép xông vào nơi chính điện! Nếu không... đừng trách chúng ta không nường tay!_tiếng các cận vệ cung vang vọng bên phía ngoài.

Chuyện gì thế?_ Tuệ Phong yếu ớt lên tiếng trong lời nói không còn chút sĩ khí nào, chứng tỏ y lúc này so với một kẻ túng quẫn bất lực không khác là bao.

Hừ! 500 năm không gặp lại người vẫn không thay đổi gì cả vẫn thảm bại thê lương, Tuệ Phong à!

Giọng nói lạnh giá này...quen...rất quen.

Y có phải đang mơ không?

Quận ...quận chúa...__ Tuệ Phong lấp bắp, gương mặt hiển hiện lên kinh ngạc.

Ngừng!__ Tuyết Hương quay mặt đi khỏi cái kinh ngạc nữa vui mừng của Tuệ Phong__ Ta đã nói danh xưng cao quý đó ta không dám nhận, hãy gọi ta là Tuyết Hương!

Nhưng...

Không nhưng nhị gì cả, hôm nay ta đến đây không phải để đòi danh xưng đó ta chỉ đến đây để làm tròn nghĩa vụ sau cùng đối với quê hương mà thôi!

...

Mang giấy bút ra đây!

Tuệ Phong gương mặt khó hiểu nhìn, nhưng y không đủ can đảm để hỏi người muốn làm gì chỉ có thể thuận ý tuân theo mà phân phó người dưới quyền. Y nhìn lại các tướng các văn thư đã bị người dùng phép hóa ngữ cả. Cũng tốt! Những người đó trước sau không hề biết đến chuyện của quận chúa vì đây là bí mật lớn nhất của Thần tộc không thể cho ai hay biết, cách này chính là cách hay nhất để họ không thắc mắc. Còn chuyện sau khi họ tỉnh lại y sẽ tự có cách giải quyết.

8. Chương 8

Thiện và Ác, ánh sáng và bóng tối từ xa xưa vốn chỉ là một nhưng qua thời gian chúng đã càng ngày càng xa cách nhau về hai thái cực đối lập. Giờ phút này, chúng lại đứng ở hai phía của hai chiến tuyến đối đầu nhau và chỉ cách nhau một đường ranh mỏng manh. Dẫn đầu Ác giới là Lạc Khương Ma tử đỉnh danh, vị trí tương đương bên kia chiến tuyến là quận chúa Tuyết Hương một vô danh tiểu tốt trong mắt của hầu hết mọi người có mặt nơi đây ngoại trừ Tuệ Phong và Lạc Khương.

Nhìn nhận theo con mắt trần tục thì thế lực đôi bên thật sự quá chênh lệch, nếu không muốn nói rằng “trứng chọi với đá”. Vì thế mà khí thế của binh tướng Ác giới lúc này tựa như vũ bão có thể áp đảo cả núi sông.

Lạc Khương từ lâu đã thềm ngưỡng mộ danh tính Tuyết Hương quận chúa nay được tương ngộ quả thật là vinh hạnh vô cùng! Chỉ tiếc, ngay lúc này lại phải đứng ở đầu chiến tuyến đối nghịch với người thật rất khó chịu!

Trước tiên, đáp lại lời của Lạc Khương là nụ cười thuần khiết của Tuyết Hương:

Tuyết Hương từ lâu cũng được nghe đồn về tài năng và đức độ của Ma tử, nay may mắn được gặp thật sự là rất hân hạnh. Lời đồn quả không sai từ dung mạo đến tài năng Ma tử đều vượt bậc hơn người.

^^! Đa tạ lời khen của quận chúa, lời vàng ngọc này của người Lạc Khương sẽ khắc cốt ghi tâm.

Ọ ọ! Cái tên Lạc Khương này nhìn bảnh trai vậy mà nhìn hót thấy ớn, tương mấy lời xu nịnh đó có thể mua chuộc được chủ nhân sao?

Đứng trước gương Thiên Lý, Phím Thư không tiếc lời khinh miệt Lạc Khương. Gương Thiên Lý nghe mà chỉ biết tặc lưỡi cho qua. Còn Phàm Luân tuy mắt cứ dán chặt vào gương, nhưng tâm vẫn đang nghĩ cách phá kết giới bên ngoài. Chợt, y chú ý vào ranh giới mỏng manh đang tách rõ cả ánh sáng và bóng tối thắc mắc:

“Nền tảng cơ bản là âm dương và ngũ sắc quang”

“Quận chúa! Suốt 500 năm qua người luôn nhắc đi nhắc lại câu nói này với Phàm Luân có phải chẳng câu nói này có ẩn ý to lớn gì đúng không?”

Hôm đó quận chúa chỉ dùng một trong ngũ sắc quang là có thể làm tan chảy băng trong Vĩnh Niên bằng chứng tỏ sức mạnh khủng khiếp thế nào. Còn bây giờ, trước sự lấn át mạnh mẽ của bóng tối và ánh sáng thế kia mà chỉ với một dãy ánh sáng ngũ quang mỏng manh hoàn toàn có thể tách biệt cả hai mà không hề hấn gì, ngược lại còn ngăn cản được sự va chạm của chúng. Những điều mà trước đây chưa từng được học ở Thần tộc, ở đó y chỉ được dạy rằng: phải không ngừng nâng cao bậc ánh sáng trong người dựa trên ánh sáng mà phát huy sức mạnh. Chưa từng nghĩ đến việc dung hòa tất cả ở vị trí cân bằng dựa trên chúng để phát huy sức mạnh. Nếu y thử làm như vậy liệu có thay đổi được ít nhiều bản thân hiện tại không? Hôm đó y dùng Hỏa Duyệt có thể tác động được kết giới trong khi những phép khác thì không, vì sao lại như vậy! Có lẽ nào...

Ồ kia, Tân chủ nhân! Người chạy đi đâu vậy?_ Các Yến thấy Phàm Luân đột nhiên lao ra khỏi điện thì lấy làm ngạc nhiên, càng ngạc nhiên hơn khi hướng y đang tiến đến là cổng núi Tuyết Sơn.

Thiên Lý, Phím Thư, Các Yến cùng nhau đuổi theo Phàm Luân nhưng không kịp và bị y bỏ lại sau lưng. Đến khi nhìn thấy y thì tất cả đều phải trở mắt kinh ngạc nhìn Phàm Luân đang đánh ra một chiêu phép ngũ sắc thật nhẹ nhàng.

Từng mảng kết giới từ trên cao rơi xuống tạo thành một màn mưa ngũ sắc vô cùng đẹp. Chúng rơi đến đâu tuyết tan nhanh đến đó và tại đó những mầm cây non bắt đầu nảy nở. Ong, bướm từ đâu xuất hiện bay quanh những khóm hoa đang bắt đầu nở nụ biển Tuyết Sơn giá lạnh với những cơn tuyết công người thành mùa xuân ấm áp.

Đây có còn là Tuyết Sơn nữa hay không?

Xem ra ta không muốn thừa nhận cũng không được nữa rồi! Tuyết Sơn thật sự đã đến lúc thay hình đổi chủ rồi! Haiz!_ Thiên Lý như vừa buồn vừa vui thán.

Lộp cộp!

Phàm Luân từ xa xa chậm rãi bước đến trước mặt mọi người, nhìn y vẫn như vậy nhưng chỉ khác quanh y như có một hào quang mờ mờ phủ lấy và một trong một cây trượng ngũ sắc quang đang nằm gọn trong tay y.

Phàm.... Phàm... Luân. À...không thưa, tân chủ nhân người đã đăng quang rồi!

Phải mất vài giây để thấu hiểu câu nói của Phím Thư, Phàm Luân lúc đầu khá lúng túng ngại ngùng nhưng sau lại nhớ đến chuyện quan trọng liền gạt bỏ mọi cảm xúc lúc này mà nói:

Chuyện gì thì gác lại sau đi, chuyện quan trọng lúc này là chúng ta phải đến Thần thành để hỗ trợ cho quận chúa.

Vâng! Thưa chủ nhân!

Bạch hạc một lần nữa được triệu đến sau 500 năm ngủ đông, có lẽ đó sẽ là lần cuối cùng nó ngủ đông như gấu trúc vì thời thế từ bây giờ cho đến sau này đã thay đổi, nó sẽ cùng những loài chim khác sải đôi cánh bay lượn trên bầu trời kia.

Phàm Luân đứng phía trước phóng tầm mắt về phía Thiện giới, y nhớ lại cái lần đầu tiên được cưỡi bạch hạc, lúc đó quận chúa đã đứng ở vị trí của y lúc này và cũng nhìn như thế này? Y tự hỏi cảm xúc của người lúc đó có như y bây giờ, mong ngóng từng giây từng phút để có thể chạm chân xuống đất mẹ được nhìn quê hương yêu dấu của mình...

...

Hai bên giao tranh chẳng qua muốn giành lãnh thổ mà thôi! Vậy thì việc gì phải giao chiến quyết liệt làm hại đến sinh linh và gây tổn thất binh tướng cho đôi bên. Thay vì vậy, Tuyết Hương có một đề xuất tốt hơn là mỗi bên cử ra một người đáng tin tưởng để giao chiến tay đôi với nhau, thắng thua của họ sẽ quyết định thắng bại của hai bên! Ma tử thấy như vậy có được không?

Không được! Không được. Một ý đồ xác xược....một...

Lạc Khương lạnh đậm phát tay lên cao, đồng loạt các âm thanh mắng nhiếc từ đoàn Ma quân tất hân.

Ừm...cao kiến của quận chúa thật rất hay vừa thấy rõ thực lực đôi bên vừa đỡ tổn binh tướng! Lạc Khương đồng ý!

Không nên Ma tử! Không nên!

Âm thanh phản đối vang lên cuồn cuộn từ phía Ác giới, không phải họ không tin quyết định của Lạc Khương mà là họ cảm thấy không cần phải làm như thế. Rõ ràng họ đang chiếm ưu thế vì sao phải bước vào cuộc đàm phán như thế này, còn chấp nhận đấu ngang hàng như thế nữa lỡ có bất trắc, họ chỉ nói lỡ như thôi thì sẽ thế nào. Tốt hơn hết là mỗi người một cái dùi đánh mạnh vào trống, rồi ồ ạt kéo binh dậm nát nhóm người ít ỏi kia của Thiện giới là xong!

Ý ta đã quyết, tất cả phải tuân theo! Ai dám cãi, xử theo quân lệnh!_ Kết hợp với lời nói tuyệt tình là gương mặt danh thép không một ai không sợ hãi mà ngậm lời lại, nhờ thế mà không gian âm ỉ chợt im ắng.

Lạc Khương sẽ thay mặt Ác giới tiếp chiến. Đồng thời cũng lập lời giao ước, nếu chẳng may ta yếu sức, kém tài mà tử chiến thì cũng là do số của ta không liên quan gì Thiện giới không ai được truy cứu chuyện này về sau nữa!

Nói hay lắm! Về phía Thiện giới Tuệ Phong sẽ ...

Tuệ Phong đang nói dở nửa câu thì bị Tuyết Hương chặn ngang:

Thay mặt Thiện giới sẽ là Tuyết Hương. Còn Tuệ Phong thân là Thần thượng là trụ cột của Thiện giới không thể thân chinh được. Lỡ người có mệnh hệ nào lấy ai lèo lái Thiện giới, đừng quên Thần tộc chỉ còn lại mình người mà người lại vẫn chưa có người nối dõi.

Quận chúa!_ Tuệ Phong nhún đôi mày tỏ vẻ bất lực trước Tuyết Hương, y nữa muốn tiến lên làm kẻ tiên phong nữa không thể vì Thần tộc vì Thiện giới và cả cì quận chúa_ ...Vây... Xin người hãy cẩn thận!

Tuyết Hương phát nhẹ tay áo, đôi cánh tay mềm mại chuyển động thành vòng tròn tạo ra một vòng kết giới rồi đẩy vòng tròn đó về phía sau mình. Các binh tướng Thiện giới sau lưng nàng cùng Tuệ Phong cũng bị vòng tròn đó đẩy nước lại hơn chục mét. Tiếp theo, nàng tháo vòng xuyên được kết từ các hạt đá ngũ sắc trên tay xuống và niệm một câu thần chú rồi tung lên cao, vòng xuyên tỏa sáng rồi nở rộng ra dần đến khi cảm thấy vừa đủ rộng cho cuộc chiến giữa hai người mới dừng lại và tạo thành bán quả cầu chụp xuống ngăn cách giữa Tuyết Hương, Lạc Khương với tất cả mọi người.

Lạc Khương nhìn bức tường thành vô hình cười nhẹ, nó ngăn cản bất kỳ sự nhập xuất nào muốn quấy phá trận chiến và cũng sẽ là nơi cuối cùng chôn chôn cây hoặc là y hoặc là nàng. Đã từ lâu rồi y không còn nhớ đến cái cảm giác này, kể từ khi y đoạt chức vô địch Huyền đạo của Ác giới không một ai dám làm đối thủ cùng y so tài. Y cũng đã quên dần cái cảm giác được người khác tôn vinh, đứng trên tất cả mà cao ngạo ra lệnh. Nhưng đất rộng trời cao, nhân tài nhiều như sao trên trời cuối cùng cũng có người cùng y phân thắng bại.

Lạc Khương!

Tuyết Hương lên tiếng gọi y, y quay lại nhìn đối thủ của mình. Một sự hoài nghi dâng lên trong đầu y, con người phía trước với đôi mắt hiền hòa, đôi vai nhỏ đang run nhẹ lên từng hồi sự lạnh lùng cao ngạo lúc đầu của nàng đã biến đi đâu cả rồi?

Quận chúa người...

Yên tâm, con đường phía trước không cô đơn lạnh lẽo đâu, sẽ có người đi cùng người!

Tuyết Hương vừa nói xong đã vội xuất chiêu nhưng không phải là phép thuật hay 1 trận pháp mà chỉ là những quyền cước bình thường. Một cước tấn công đối lại là một chiêu phòng thủ tốc độ nhanh và phản đòn, nàng đánh hấn một chiêu hấn lập tức trả nàng một cước tương xứng. Những kẻ ngoài cuộc xem đấu hết như các khán giả ngoài võ đài hết sức tập trung chú ý từng động tác của hai đấu sĩ, họ không dám lên tiếng cũng không dám tạo ra tiếng động dù rất nhỏ vì có lẽ họ đang sợ sợ chỉ một sự bất cẩn vô tình nào đó của họ đều ảnh hưởng đến tâm lý của đấu sĩ gây bất lợi cho phe mình.

9. Chương 9

Một khoảng thời gian trôi qua mà cuộc chiến vẫn không phân thắng bại dù đôi bên chịu thương tổn không ít. Đường như thấy tình thế không có lợi, Tuyết Hương liền dừng đánh lùi về sau một chút rồi lấy ra một mảnh lụa màu hồng phấn nhạt. Đây là một trong số vũ khí của nàng tên là Uyển sa. Nàng vung Uyển sa lên hồng trối chặt Lạc Khương. Phản ứng không chậm trễ Lạc Khương vội biến ra Bích Di song kiếm cản lấy Uyển sa. Nhu gặp cương tất sẽ có bên bại.

Uyển sa là một khúc lụa được dệt từ tơ của tuyết tằm tuy không được xếp vào hàng cao cấp vũ khí nhưng cũng là một thứ vũ khí lợi hại, về độ bền thì khó phải nói do được dệt từ sợi tơ tuyết tằm nên dẻo dai vô cùng hơn cả dây thừng, thậm chí không thể bị cắt đứt bởi những vũ khí bình thường, xét về độ bén có thể không ai tin nhưng Uyển sa là khúc lụa duy nhất có khả năng làm người khác bị thương bởi trên từng mối dệt của sợi tơ đều có 1 mũi kim rất nhọn được kết dính vào, khi làm động tác kéo hoặc trượt trên bề mặt vật chủ sẽ gây nên những vết xước sâu và cũng có thể dễ dàng lấy đi thủ cấp kẻ khác nếu muốn. Tuy nhiên, cái gì cũng có giá của nó, loại vũ khí tốt như vậy không phải muốn chế tạo ra là có thể, bởi chỉ có tơ của tuyết tằm ở Tuyết Sơn mới có thể dệt được Uyển sa, thứ hai muốn dệt được thì phải đem nung tơ này trên lửa bằng tận trên đỉnh núi Tuyết Sơn mà muốn đến đó phải vượt được Vĩnh Niên băng, khi tơ tằm chuyển từ màu trắng sang màu hồng phấn thì mới bắt đầu dệt mà lúc dệt phải rất gian nan vì tỉ mỉ dính các mũi kim vào trong đó, chỉ nói đến khoảng thời gian dính cũng muốn hết 500 năm thì việc tạo ra Uyển sa là khó khăn cỡ nào. Vì thế mà cho đến tận bây giờ Uyển sa trong tay Tuyết Hương chỉ có một!

Lại nói về Bích Di song kiếm, chỉ một câu nói: đây là đôi kiếm duy nhất được luyện từ ngọn lửa Thiên ma của Ác giới, và theo như sử sách ghi lại ngọn lửa này chỉ vừa kịp rên ra Bích Di song kiếm đã bị Thần thượng Tiêu Diêu hủy diệt. Cho nên, song kiếm này là song kiếm bén nhất Tinh Tuyết đảng và cũng chỉ có một cặp duy nhất.

Uyển sa không hổ danh là khúc lụa bền nhất Tinh Tuyết đảng ngay cả Bích Di kiếm nhiều lần chém trúng cũng không cắt đứt được nó. Nhưng điều đó không có nghĩa nhiều lần bị chém như thế vẫn bình an. Nhìn vũ khí trân quý của mình bị Lạc Khương hung hãn dùng song kiếm chém không nương tay thì hết sức đau lòng, Tuyết Hương vội vã thu Uyển sa lại, cả ngàn năm công sức của nàng bỏ ra để dệt Uyển sa này hôm nay lại bị Lạc Khương hủy hoại không thương tiếc như thế thử hỏi nàng làm sao không đau lòng được chứ. Nhìn Uyển sa nhiều chỗ bị cắt rách Tuyết Hương như muốn rướm lệ, nàng ngậm ngùi cất Uyển sa vào rồi lại biến ra trước mặt một thanh kiếm khác. Thoạt nhìn thanh kiếm đó không có gì đặc biệt, cán kiếm trông vừa thô vừa đơn giản không chút hoa văn, lưỡi kiếm nhiều chỗ bị rỉ sét so với một thanh kiếm thường của một tên lính cũng không bằng chỉ hơn ở chỗ nó dài hơn thanh kiếm thường một chút.

Lạc Khương nhìn biểu trạng của Tuyết Hương rồi nhìn thanh kiếm sét nhú mây, y không tin một người như Tuyết Hương lại sài một loại vũ khí dở như thế, có lẽ thanh kiếm đó đã được phủ lên một lớp mặt nạ! Nghĩ thế, y cũng thu song kiếm và đem bảo vật của chính mình ra sài. Hắc Huyết vô long đao cũng chính là vũ khí chuyên dùng của y, ở Tinh Tuyết đảng nếu xếp hạng bảo vật thì Hắc Huyết vô long đao được xếp vào hàng thứ tư bảo vật đồng hạng với Linh quang trượng của Tuyết Hương. Hắc Huyết vô long đao đúng như tên gọi của nó: toàn đao là hai màu đỏ đen pha trộn, thân hình như một con rồng hung hãn đang gồng mình vươn ra phía trước. Đừng nói là chém sắt như chém bùn, Hắc Huyết vô long đao có thể cắt đứt cả những sợi xích phù chú, vô hiệu hóa nhiều loại kết giới, một người bình thường chỉ cần sở hữu được Hắc Huyết vô long đao là có thể tung hoành ngang dọc cả một phương.

Tuyết Hương lại vung kiếm đánh về phía Lạc Khương, Lạc Khương không chịu thua dùng Hắc Huyết vô long đao cản đường kiếm cả nàng. Hai lưỡi đao kiếm va chạm vào nhau tạo nên những tiếng chà rít mạnh theo đó từng mảng sét bám trên thanh kiếm bị thanh đao gạt ra, những chỗ vừa được làm sạch thì bỗng phát sáng lên. Không phải là một kẻ hiểu chiến đến kinh suất, Lạc Khương nhanh tách ra khỏi trận chiến e dè mà nhìn chuyện quái lạ đang diễn ra.

Tuyết Hương cũng dừng lại rồi tự giơ cao thanh kiếm lên nhìn, những mảng sét bám chặt còn lại cũng rơi ra dần. Chẳng mấy chốc sau đó, thanh kiếm như vừa mới thay vỏ hoàn toàn biến đổi không ai ngờ tới. Đó là một thanh kiếm màu bạc với quang hào quang bao bọc lấy, nhìn đằng xa có thể nhìn thấy rõ ba chữ khắc sâu trên lưỡi: Vô Định kiếm

Vô địch kiếm! Là vô địch kiếm truyền thuyết kia!_ một người bên ngoài trận đấu hô hoán. Cả hàng ngàn người sau đó muồn náo loạn.

Vô Địch kiếm là vảo vật đứng thứ hai trong số các bảo vật và được xem là một bảo vật truyền thuyết, bởi vì chưa từng có ai có cơ hội được nhìn thấy nó kể từ khi vị chủ nhân của nó qua đời và cất dấu nó tại một nơi bí ẩn nhất.

Tuyệt Hương chà chà nhẹ lên lưỡi kiếm, nàng nhớ lại hành trình gian khổ bao ngày qua của nàng khi đi tìm Vô Địch kiếm. Lần đầu tiên gặp nó, nàng ấn tượng với nó rất nhiều bởi sự cô độc của nó khi bị người ta cắm trên một ngọn núi hoang vu không một sinh vật nào sống nổi. Để rút được Vô Địch kiếm nàng đã phải dùng nửa thọ mệnh và sức mạnh của mình để đổi lấy. Và đó cũng chính là lý do mà trận chiến hôm nay nàng không hề dùng đến phép thuật vì nếu dùng nàng làm sao đánh lại Lạc Khương, thậm chí cả kết giới để tạo ra nhất nàng còn phải dùng đến bảo vật mà mấy ngàn năm qua nàng tích tụ để chuyển hóa thành kết giới nữa là!

Vô Địch kiếm ư?_ Lạc Khương tò mò hỏi.

...

Hóa ra...cũng tốt, bảo vật đấu với bảo vật như vậy mới cân xứng, có chết cũng thấy hãnh diện! Tiếp tục nào!

Nói hay lắm!_ Tuyệt Hương cũng tỏ ra hứng khởi mà xuất chiêu.

Đứng bên ngoài chỉ có thể thấy được 3 luồng ánh sáng trắng, đen, đỏ va chạm vào nhau. Có lẽ trên Tinh Tuyệt đảng này đây là lần đầu tiên và cũng có thể là lần duy nhất một cuộc chiến giữa Ác giới và Thiện giới được đánh với nhau như một cuộc chiến võ thuật siêu đẳng, bởi lẽ hai người trên võ đài kia đều là nhất đẳng võ sư của cả hai giới!

Không ngờ quận chúa cũng biết võ!_ Các Yến tặc lưỡi nói.

Nghe thế Thiên Lý không hài lòng:

Ý người là khen hay là chê vậy hả?

Tất nhiên là khen rồi, chủ nhân của ta mà! Thiên Lý hỏi thật là ngộ!

Xi! Người dạy võ cho quận chúa là nhất đẳng võ sư của Thiện giới đó, chính vì thế mà người cũng là một nhất đẳng võ sư không ai trong Thiện giới giỏi hơn người đâu!

Oh! Thật sao?_ Phím Thư kinh ngạc.

Vòng xuyên đó có phải là bảo vật không?

Phạm Luân lâu lâu mới chen vào hỏi nhưng toàn là hỏi những câu tào lao, đã là đồ của quận chúa không lẽ là đồ dỏm!

Vốn là người thích nói, Phím Thư liền cặn kẽ giải thích cho y hiểu:

Vòng xuyên đó là do một lão nô già ở Thần cung tặng cho người trong một lần người giải cứu Thần cung khỏi tai họa diệt vong, đó là món quà duy nhất mà người nhận kể từ khi bị trục xuất. Tuy vòng xuyên không phải là bảo vật nhưng từng viên đá trên vòng xuyên đó đều được khắc rất nhiều phù chú làm cho nó cũng có sức mạnh, chỉ cần đọc thần chú là có thể giải phóng sức mạnh trong các viên đá đó. Mà chủ yếu vòng xuyên đó thường được dùng để tạo ra các kết giới phòng thủ vì nó khó bị phá vỡ.

Vậy làm sao có thể phá vỡ kết giới đó?_ Phạm Luân lại muốn biết thêm.

Không có cách nào ngoài hai cách: một là người giải phóng nó thu hồi hoặc là người đó chết!_ Phím Thư nói càng lúc càng nhỏ mà Phạm Luân nghe xong như chưa muốn nàng dừng nói vẫn tiếp tục nhìn nhưng nàng vẫn im bất buộc y phải quay sang Thiên Lý để van cầu điều gì đó.

Đừng hỏi ta, những gì Phím Thư nói đều đã bao quát hết rồi!

“Bao quát hết rồi sao? Hoặc là kẻ kia chết hoặc là quận chúa phải chết ư? KHÔNG, KHÔNG THỂ NÀO!”

10. Chương 10

Một nét buồn vương trên gương mặt Phàm Luân, y hiểu quận chúa sẽ không thu hồi bằng bất cứ giá nào nếu không phân thắng thua, và ngược lại y càng không muốn người có chuyện gì. Đối với y quận chúa cũng như Phím Thư, Các Yến, Thiên Lý giống như những người thân ruột thịt, y không muốn ai gặp chuyện càng không muốn đứng bên ngoài như thế này lo lắng nhìn người mình quan tâm năm lần bảy lượt kẻ sát tử thần mà không thể làm gì được.

Tân chủ nhân xin hãy an lòng, quận chúa sẽ không sao đâu!_ Các Yến lên tiếng an ủi Phàm Luân.

Phàm Luân biết biết mọi người đang an ủi Phàm Luân.

Tân chủ nhân.

Được rồi! Đừng ai nói gì hết, định số an bài như thế nào thì cứ như thế ấy đi!

“Quận chúa xin người hãy biết quý trọng sinh mạng của mình”_Phàm Luân van cầu trong chính thâm tâm mình.

Trời ơi! Quận chúa điên mất rồi!_ chợt Thiên Lý hét lên giữa không trung làm mọi người giật mình hoang mang.

Mọi người nhìn Thiên Lý, lần đầu tiên họ nhìn thấy biểu hiện này của Thiên Lý, tấm gương méo mó rũ màu xuống chứng tỏ chuyện rất tồi tệ. Phàm Luân nghĩ đến chuyện không hay thì vô cùng sợ, chụp ngay Thiên Lý tra hỏi:

Thiên Lý, có phải sắp xảy ra chuyện gì đó đúng không? Nói cho Phàm Luân nghe đi!

Ta ...ta...

Thiên Lý cứ ấp úng mãi không trả lời khiến Phàm Luân càng làm y nghi ngờ hơn, y buông Thiên Lý ra toan nhảy vội xuống dưới kia trận chiến thì bị Các Yến và Phím Thư cản:

Buông Phàm Luân ra, công chúa đang gặp nguy hiểm để Phàm Luân đi cứu người!

...không...

Hai người có nghe Phàm Luân nói gì không, không lẽ mọi người không quan tâm đến sống chết của quận chúa sao?

Chính vì quan tâm nên phải luôn tôn trọng mọi quyết định của người, cho dù đó có là quyết định sai!_ Phím Thư bậm môi nói.

Điên rồi!

Phàm Luân có biết niềm vui lớn nhất của quận chúa là gì không?_ Phím Thư lại hỏi.

Là gì?

Đến rồi!_ Thiên Lý chen ngang cuộc trò chuyện.

Hả? Chuyện gì đến?

Giọng Thiên Lý càng lúc càng nhỏ nói:

Đến giây phút quyết định rồi!

Kết giới tạo ra từ vòng xuyên đột ngột rung rinh rồi tan rã, vòng xuyên xuất hiện giữa không trung sáng hẳn lên chưa đầy 10s thì tan thành cát bụi. Chưa hết ngỡ ngàng, Vô Dịch kiếm cũng bất ngờ sáng lên đâm xuyên qua người Tuyết Hương cùng Lạc Khương. Giờ phút này, Phàm Luân mới hiểu được ý của Thiên Lý muốn nói là gì, nhưng tất cả đã muộn rồi, người đã đồng quy tận cùng với Lạc Khương.

Từng giọt máu rơi xuống thấm vào đất, Phàm Luân đau đớn ôm lấy Tuyết Hương:

Quận chúa người vì sao người lại làm thế? Sao người không biết quý trọng sinh mạng của mình.

Vĩnh ca! Huynh đã về rồi, cuối cùng muội cũng chờ được huynh trở về!

Vĩnh ca?_ Phàm luân cũng cả người lập lại cái danh xưng ấy, mọi thứ đến quá nhanh và diễn ra quá đường đột làm y cùng một lúc không thể chấp nhận được hết nên lời nói vừa rồi như một cú sốc thứ hai đánh vào y. “Chẳng lẽ quận chúa vì vết thương quá nặng mà nói sảng sao?”

Vĩnh ca!

Phàm Luân rất muốn né tránh bàn tay kia của Tuyết Hương đang cố chạm vào mặt mình, nhưng nhìn người lúc này y lại không nỡ làm thế, chỉ có thể nén buồn mặc cho người tùy ý chạm vào mặt.

Haiz! Nghiệt duyên!_ Thiên Lý thở dài buồn bã, không là cái thở dài đau lòng khôn xiết.

Có phải đã đến lúc Thiên Lý nên nói ra toàn bộ sự thật rồi không?_ Tuệ Phong.

Ồ kia Thần thượng Tuệ Phong?_Phàm Luân kinh ngạc kêu lên khi thấy Tuệ Phong xuất hiện ở đây, trong khi những binh tướng Thiện giới vẫn bị chặn ở phía sau kết giới.

Thiên Lý chợt cười lớn:

Ha ha! Phải, Thần thượng nói phải cũng đã đến lúc sự thật của 4000 năm trước được phơi bày.

Từ trong gương lại xuất hiện một luồng khói màu lam, và kể đó một đoạn phim cũ lại được tái hiện lại trong tấm gương với lời phụ đề của Thiên Lý.

Dưới thời thần thượng Gia Huân, công chúa Tuyết Hương vốn dĩ chỉ là một người bình thường, không, tệ hơn nàng giống như một con người trần thế không có chút sức mạnh nào trong khi nàng mang dòng máu thuần khiết của Thần tộc cao quý. Chính vì lẽ đó mà nàng bị mọi người xem thường và hắt hủi, mất đi mẫu thân từ sớm không nhận được tình thương từ phụ thân đã đành nàng còn bị chính phụ thân giáng cấp từ công chúa cao quý thành quận chúa và bị cấm cung không được rời khỏi lãnh cung nữa bước. Cuộc đời nàng cô độc từ đó và hầu như không ai nhớ đến sự tồn tại của nàng nữa, cho đến một ngày có một kẻ đã bạo gan xông vào lãnh cung. Chính nhờ người này mà công chúa bắt đầu biết đến cái gọi là tình yêu thương, nàng được y dạy cho tất cả mọi thứ kể cả lòng yêu thương vạn vật. Người đó chính là người được mọi người đương thời hô tụng là nhất đẳng võ sư Đông Thiên Vĩnh. Điều đó đã lọt đến tai Thần thượng và chức vị tổng tướng của Thiên Vĩnh đã không giúp ích được cho chính y, một lượt bị hạ 5 cấp và đày ra biên ải làm tướng giữ biên. Số mệnh của quận chúa cũng không khác hơn là bao, nàng một lần nữa bị nhốt vào cấm cung, cấm mọi tiếp xúc với bên ngoài. Tưởng chuyện cứ thế yên ắng trôi qua, rồi có một ngày khủng khiếp xảy đến, tin tức từ thần cung được hạ tướng thân cận của Thiên Vĩnh bí mật mang ra tận biên giới báo cho y biết tin rằng: quận chúa Tuyết Hương bị phán tội thông đồng với giặc và bị xử hành quyết vạn tiền xuyên tâm, trong khi biết rõ nàng hoàn toàn bị người khác hãm hại.

Thiên lý ngừng lại một chút để lấy lại chất giọng đã khàn đi của mình rồi tiếp:

Ngay trong thời khắc sinh tử nhất, chính Thiên Vĩnh đã dùng thân che chắn cứu quận chúa thoát chết. Tận mắt nhìn người mình yêu thương vì mình mà chết, người mình tôn trọng nhất lại nhẫn tâm gạt bỏ mình và cũng chính sự quay lưng đi của tất cả những người thân của đồng bào đã đẩy đau thương của nàng đến cùng cực, nàng đã rơi lệ và giọt lệ đó đã khai phong ấn của nàng, đánh thức con người thực của nàng tỉnh giấc. Tất cả chỉ vì quyền lực!

Phàm Luân hiểu rồi! Vì sao quận chúa luôn hận Thần tộc dù Thiện giới xảy ra chuyện gì cũng không giúp cho đến khi không còn cách cứu vãn mới nhúng tay vào. Chính là vì tất cả đều đã có lỗi với người, không đáng để được người cứu giúp và vì tất cả cũng không muốn nhận sự giúp đỡ của người.

Nào chỉ có vậy!_ Tuệ Phong lại kể tiếp câu chuyện_ Sau khi thức tỉnh quận chúa trở thành người bất tử vì vậy mà không thể giết được, thần thượng Gia Huân đã ra lệnh trục xuất người khỏi Tinh Tuyết đằng mặc cho người tự sinh tự diệt ở vùng Tuyết Sơn lạnh giá. Và rất nhiều lần người đã sai người âm thầm hãm hại quận chúa trong lúc người bế quan hòng khiến nàng tẩu hỏa nhập ma.

Thật quá đáng! Hồ dữ còn không ăn thịt con vậy mà các người chỉ vì quyền lực không tiếc xuống tay với một người nữ nhi chân yếu tay mềm_ Lạc Khương này giờ im lặng lắng nghe câu chuyện vì quá bất mãn

cũng lên tiếng_ So với Ma tộc bọn ta Thần tộc các người còn xấu xa hơn rất nhiều!

Nghe lời mắng của Lạc Khương tất cả chỉ biết lặng im thỉnh thích không nói được lời nào. Đâu đó trong số người của Phàm Luân đã phát ra tiếng khóc khe khẽ. Phím Thư lau nước mắt rồi bước đến gần Phàm Luân nói nhỏ vào tai y:

Có chuyện này Phím thư muốn nói với người, tân chủ nhân!

Là chuyện gì?_ Phàm luân

Thật ra chuyện Phím Thư muốn nói là... người không cảm thấy lạ khi quận chúa gọi người là Vĩnh ca sao? Lý do chính là vì người có dung mạo rất giống với tiền bối Đông Thiên Vĩnh...thậm chí...

Thậm chí thế nào?

...Thậm chí cả tính cách cũng rất giống.

Phàm Luân hoàn toàn sửng sốt khi nghe Phím Thư nói vậy. Hóa ra lý do quận chúa buộc y ở lại Tuyết Sơn còn cố gắng dạy y nhiều điều, tất cả là chỉ vì y giống với người đó thôi sao?

11. Chương 11

Phàm Luân hoàn toàn sửng sốt khi nghe Phím Thư nói vậy. Hóa ra lý do quận chúa buộc y ở lại Tuyết Sơn còn cố gắng dạy y nhiều điều, tất cả là chỉ vì y giống với người đó thôi sao?

Quận chúa, người có nghe Phàm Luân nói gì không xin hãy tỉnh lại, tỉnh lại!

Ồ!...Ai... là ai gọi ta... Phàm...là Phàm Luân phải không?

Gương mặt Tuyết Hương lúc này đang từ vui vẻ lại chuyển sang hốt hoảng rồi buồn bã.

Phải rồi! Vĩnh ca đã chết 4000 năm về trước rồi, đâu thể trở về được nữa! Hu hu...

Quận chúa!_ Phàm Luân nghẹn lời gọi khi nghe tiếng Tuyết Hương khóc

Xin lỗi người Phàm Luân, xin lỗi mọi người! Hu hu...

Không sao đâu! Đôi khi hồi tưởng lại quá khứ cũng là một chuyện tốt mà!_ Tuệ Phong gục mặt trong nỗi thống khổ.

Tuyết Hương đưa mắt nhìn khắp nơi, vết thương trên người vẫn không ngừng chảy máu nhưng trong giây phút này nàng lại không cảm thấy đau, chỉ có cảm giác máu trong người nàng đang bị ai đó rút dần đi, chỉ đơn giản là như vậy thôi.

Lạc Khương, người hẳn đang rất xem thường ta?

Không! Ta không xem thường quận chúa bởi lẽ người làm vậy cũng vì quê hương của người cũng giống như ta mà thôi. Ta rất đồng cảm với quận chúa điều này, thì làm sao có thể xem thường người được chứ!

Cảm ơn đã thấu hiểu cho ta! Ít ra một người xa lạ như Ma tử vẫn còn đối tốt với ta hơn những người thân ruột thịt_ Nói đến đây Tuyết Hương lại rơi nước mắt_ Thật ra, ta nghĩ có chuyện một Ma tử vẫn chưa biết... Ta biết rõ Ma tử cũng như ta là kẻ bất tử có sức mạnh tuyệt đỉnh không thể bị giết bởi đao kiếm bình thường, nhưng cái gì cũng có điểm yếu của nó...khụ... Vô Dịch kiếm là báu vật được sản sinh từ ánh sáng tinh khiết nhất của Thiện giới khi kết hợp với dòng máu thuần của Thần tộc lại là vũ khí đáng sợ nhất đối với Ma tộc, cho dù là kẻ bất tử cũng không thể nào né khỏi đường kiếm đó...khụ... chính vì vậy mà thời gian qua Tuyết Hương đã phiêu bạt khắp nơi để tìm được thanh kiếm này.

Lạc Khương đột nhiên phá lên cười trong không gian tĩnh lặng, khiến cho người khác nghe thấy phải khiếp sợ:

Vậy ra những hành động quấy phá bản doanh của Ác giới thời gian qua của quận chúa chỉ là kế dương đông kích tây thôi sao?

Phải! Hai bên giao tranh chủ tướng chính là người quan trọng nhất, răn mất đầu không đánh cũng bại, không phải sao?

Ha...ha...phải, rất phải!

...xin lỗi..._ Tuyết Hương vừa nói vừa hạ mi xuống không dám đối diện với Lạc Khương. Nàng cũng biết xấu hổ cũng biết việc bản thân vừa làm là hèn hạ không đáng được người khác tha thứ.

Lạc Khương chưa xót nhìn nàng, máu hay lệ đang tuôn rơi từng giọt đậm thắm. Y nhún môi cười, đôi mắt nhìn nàng triêu mến.

Lạc Khương chưa từng oán hận hay căm ghét người, dù là mãi ngàn sau cũng thế cả...khụ...quận chúa Tuyết Hương...

Ôm lấy vết thương đang không ngừng tuôn hắc huyết, Lạc Khương từ đầu đến cuối vẫn tỏ ra như không có chuyện gì dù rằng đôi chân y đã không còn vững vàng để nghe theo lệnh của y nữa. Cố dựa vào chút sức lực cuối cùng của bản thân, Lạc Khương bình thản quay mặt về phía binh tướng Ác giới ra hiệu im lặng với chúng thuộc hạ, tất cả đang ồn ào đột ngột im bật:

Ma Tử Lạc Khương thay mặt Ác giới tuyên bố chấp nhận thua, như giao kèo từ trước Ác giới sẽ rút binh khỏi lãnh thổ của Thiện giới và trong vòng 1000 năm nữa sẽ không tấn công hay gây hấn với Thiện Giới!

Oh... Yeah...

Những tiếng tung hô vang lên từ tứ phía của Thiện giới, đối nghịch với phía bên kia Ác giới chỉ có trầm lặng và ảm đạm.

Quận chúa!_ Lạc Khương quay lại nhìn Tuyết Hương cười_ Rốt cuộc Lạc Khương cũng đã hiểu!

Đã hiểu?

Con đường phía trước không cô độc lạnh lẽo mà sẽ có người đi cùng! Quận chúa, Lạc Khương chờ người ở phía trước.

Lạc Khương vừa nói vừa cố gắng vươn tay về phía Tuyết Hương như đang hy vọng nắm lấy tay nàng, toàn thân y bắt đầu tan thành cát bụi. Nhìn thấy, Tuyết Hương cũng đau đớn thâm tâm vươn tay về phía Lạc Khương như muốn níu giữ lấy nhưng nàng đã không còn đủ sức để đứng dậy chạy về phía y, cuối cùng thì nàng cũng chỉ có thể nhìn những người nàng xem trọng lần lượt ra đi trong bất lực. Thế là hết, 4000 năm trôi qua đi người duy nhất giống Thiên Vĩnh, người cho nàng cảm giác của sự đồng cảm trong số phận cũng đã không còn.

Yên tâm! ta không để người cô đơn một mình đâu. Nhanh thôi, ta sẽ đi cùng người!_ Tuyết Hương mấp máy môi đáp trả lời của Lạc Khương trong gió thoảng. Tâm tư nàng dường như đã nhẹ đi rất nhiều.

Quận chúa!_ Phàm Luân kinh hoàng khi nghe thấy Tuyết Hương nói vậy, y vội siết chặt vòng tay níu giữ_ người sẽ không sao đâu quận chúa, Phàm Luân sẽ dốc hết sức cứu người!

Vô ít thôi Phàm Luân. Ta hiểu rõ bản thân ta mà, cũng như Lạc Khương ta không thể nào né tránh được Vô Định kiếm, thanh kiếm đó rất vô tình bất luận là ai cũng không từ.

Quận chúa! _ Thiên Lý, Phím Thư, Các Yến, Tuệ Phong rơi lệ.

Tuyết Hương mỉm cười rạng rỡ với mọi người lần nữa rồi ngược mắt nhìn về phía Tuyết Sơn tỏ vẻ hài lòng:

Tất cả hãy nhìn kìa, tuyết đã tan...Phàm Luân, không uống công ta dạy ngươi suốt 500 năm qua, ngươi rất xứng đáng trở thành vị chủ nhân mới của Tuyết Sơn. Đây là Uyển Sa, ta tặng lại cho ngươi. Có việc này ta muốn ngươi giúp ta đó là thay ta thực hiện nguyện vọng lớn nhất của cuộc đời ta.

Nguyện vọng lớn nhất của công chúa là...

Chính là nguyện vọng của ngươi đó!

Tuyệt Hương lại nhẹ nhàng áp bàn tay lên má Phàm Luân, nhìn y với đôi mắt trong veo không chút sóng.

Quận chúa!_ Tuệ Phong từ khi nào đã quỳ bên cạnh Tuyệt Hương nắm lấy bàn tay đã lạnh của nàng_ Tuệ Phong và cả Thần tộc đã có lỗi rất nhiều với người. Người luôn vì Thần tộc vì Thiên giới mà làm biết bao nhiêu việc, hy sinh bao nhiêu thứ vậy mà chỉ vì một chút ích kỷ riêng tư Thần tộc đã nhiều lần hãm hại người.

Đã là chuyện quá khứ rồi, Tuyệt Hương đã không còn nhớ nữa...khụ... Tuệ Phong cũng dừng vì những chuyện đã qua mà tự trách bản thân, với lại, người cũng không làm gì có lỗi với ta kia mà, tất cả đều là ân oán đời trước.

Bắt đầu từ bây giờ, trong lịch sử của Thiên giới không của cả Tinh Tuyệt đảng, người hùng Tuyệt Hương quận chúa sẽ không bao giờ bị xóa mờ nữa. Những gì đã từng xảy ra từ hơn 4000 năm về trước cho đến tận bây giờ và mai sau nữa sẽ được ghi chép cẩn thận vào sử sách, sự thật thế nào sẽ được ghi chép trọn vẹn như thế ấy.

ĐỪNG! Tuệ Phong dừng làm thế, chuyện đã qua dừng để cho con cháu sau này biết đến.

Bất kể chuyện gì Tuệ Phong cũng có thể nghe theo quận chúa riêng chuyện này hãy để Tuệ Phong làm theo ý của mình, vì đó là điều cần phải làm. Những điều sai trái mà thần tộc đã gây ra phải để cho thế hệ sau biết đến và đánh giá, vì chỉ có họ mới là người đủ công bằng mà đưa ra lời phán xét, kết tội ai sai ai đúng. Đồng thời cũng sẽ là lời răn với những kẻ có mưu mô tham vọng quyền lực.

Tuệ Phong!...

Tuệ Phong nhìn Tuyệt Hương mà nước mắt dâng trào, y quay mặt đi che dấu sự yếu đuối của mình trước Tuyệt Hương và cũng là vì y không đủ can đảm để nhìn nàng lần nữa.

Các Yến, Phím Thư, Thiên Lý những gì ta đã nói với mọi người mọi người có còn nhớ ?

Quận chúa xin hãy yên tâm, những gì người dạy mọi người không bao giờ quên!_ Thiên Lý khàn khàn nói.

Vật thì tốt! Phàm Luân có một điều cuối cùng ta muốn nhờ người, không phải xin người mới đúng!

Bất kể điều gì người muốn, Phàm Luân cũng dốc sức làm cho người người hãy nói đi!

Tuyệt Hương nhìn Phàm Luân một chút ngập ngừng, phải một lúc sau nàng mới lên tiếng nhưng rất nhỏ như đang e ngại:

Hãy ôm ta vào lòng và gọi ta hai tiếng “Hương Hương”, để lần sau cùng ta có thể cảm nhận lại cảm giác yêu thương mà suốt 4000 năm qua ta đã bị người khác cướp đi!

Phàm Luân gật nhẹ đầu rồi ôm Tuyệt Hương vào lòng, y ngược đôi mắt đã đắm lệ từ lâu lên nhìn bầu trời cao. Từ từ siết vòng tay lại, truyền hơi ấm sang thân thể đang dần lạnh đi kia. Tuyệt Hương yên bình tựa hân người vào lòng Phàm Luân, nhìn về phía Đông cười hạnh phúc:

Vĩnh ca, mọi đến gặp huynh đây!

Đôi mắt nàng chậm rãi khép lại cũng là lúc những tia ánh nắng của bình minh vừa xuất hiện sau một thời gian dài không thể chiếu rọi, và cũng là giây phút đoàn binh cuối cùng của Ác giới rời khỏi lãnh thổ của Thiên giới.

Quận chúa, xin lỗi người! Điều mà người nhờ Phàm Luân, Phàm Luân không thể nào thực hiện được vì Phàm Luân quá ngu ngốc không thể biết được tâm nguyện của người là gì!_ Phàm Luân nói trong tuyệt vọng.

Thiên Lý nhìn Các Yến và Phím Thư đang ôm nhau khóc nức nở rồi lại nhìn Tuệ Phong đang đau lòng cúi mặt thì chỉ biết thở dài. Thiên Lý chỉ là một tấm gương nhưng cũng có tâm linh đương nhiên cũng có cảm xúc, nhưng tiếc thay y không được như con người không có nước mắt, chỉ có những tiếng thở dài để thay thế cho những giọt nước mắt phải rơi.

Từ nhỏ quận chúa đã biết mình không có sức mạnh, người luôn lén lút nhìn các lớp huynh tỷ của mình vì quê hương mà chiến đấu với kẻ thù. Người rất ngưỡng mộ họ và thầm ước có một ngày người có được sức

mạnh như họ để có thể bảo vệ quê hương._ Thiên Lý lại thở dài nói_ Nhưng nàng không thể ngờ được cái ngày mà nàng luôn mong chờ lại là ngày mà nàng không bao giờ muốn nó đến cả... Dù rằng nàng đã bị xóa tên khỏi Tinh Tuyết đằng nhưng chưa một ngày nàng nguôi ngoai nhìn về Thiện giới, nơi nàng đã thề với lòng dù phải chết cũng phải bảo vệ cho đến cùng.

Không lẽ tâm nguyện của quận chúa ..._Phàm Luân nhìn Thiên Lý ngỡ ngàng

Bảo vệ Thiện giới!_ Thiên Lý.

Lần đầu tiên Phàm Luân y tiếp xúc với quận chúa, sự hồ hững của người đã tạo nên một thành kiến ăn sâu vào tâm khảm của y. Dù rằng Phàm Luân y rất thông cảm với quá khứ của người nhưng điều đó không đủ để xóa bỏ một điều trong suy nghĩ của y: người là thần dân của Thiện giới phải có trách nhiệm bảo vệ quê hương! Nên y vẫn luôn trách quận chúa ích kỷ. Nhưng y nào biết rằng bề ngoài con người đầu nói lên bản chất của con người, nếu không có ngày hôm nay và không có những lời giải thích kia của Thiên Lý thì y đã không biết được sự thật, không hiểu được quận chúa. Y thực xấu hổ khi đã từng nghĩ về người như thế.

Ai ai cũng nói quận chúa không có trái tim, không có cảm xúc, nhưng liệu có ai biết những khi đêm đông giá rét người vẫn cố chấp cái run rẩy để mà ôm chặt vũ y mỏng manh đứng trước gương Thiên Lý theo dõi những gì đang âm thầm xảy ra với Thiện giới. Có ai hay rằng những khi nàng luôn miệng nói bẽ quan tịnh tâm lại là lúc nàng giấu diếm mọi người rồi Tuyết Sơn giả dạng thành kẻ khác đến Tinh Tuyết đằng để giúp đỡ mọi người. Ai biết được những điều đó ngoại trừ Thiên Lý hẳn có miệng không thể nói!

Phàm Luân có một chuyện xin được thần thượng chấp thuận!

Chuyện gì Phàm Luân hãy nói đi.

Cho phép Phàm Luân đưa thi thể quận chúa về Tuyết Sơn an táng.

Ta... đồng ý!

12. Chương 12

Rõ ràng là đang giữa mùa hè với những tia nắng ấm áp sao lại có những bông tuyết rơi như thế? Một bóng dáng người cô độc đi giữa làn mưa tuyết rơi, trên tay y là một mảnh y phục mỏng manh đang phấp phới theo gió, phía sau lưng của con người ấy vốn dĩ có lối cơ sao lại ngập tràn hoa che khuất đường đi. Và khi bóng người kia khuất dạng những bông tuyết kia cũng tan đi tự bao giờ!

“Quận chúa người hãy yên nghỉ đi, Phàm Luân sẽ thay người hoàn thành tiếp tâm nguyện của người. Và xin gió hãy đưa linh hồn của người về với Tuyết Sơn.”

...

Mẹ ơi, câu chuyện này có thực đúng không? Trần thế chính là thế giới chúng ta đang sống và Tinh Tuyết đằng chính là thế giới ở trên kia phải không?_ Cô bé vừa nói vừa chỉ tay lên bầu trời.

Người mẹ nghe đứa bé nói thì mỉm cười xoa đầu đứa con nhỏ của mình:

Không phải đâu con ạ! Đó chỉ là câu chuyện mang tính giáo dục con người ta thôi! Ác giới và Thiện giới đúng là có tồn tại nhưng là tồn tại trong tâm của con đó, khi ta sống luôn có hai mặt thiện và ác ở trong lòng và nó chi phối tình cảm và hành động của con.

Cô bé nghe mẹ nói vậy thì xụ mặt xuống vì sự đoán không đúng của mình. Thấy thế người mẹ lại bật cười:

Con bé này thật là! Nhớ nha con, sống ở đời không nên quá ít kỷ và cũng đừng vì quá tham lam mà hãm hại người khác. Cái ác đúng là sẽ cho ta cái quyền lực tối cao nhưng điều đó chẳng thể tồn tại được lâu đâu, cũng như Ác giới và Ma tử vậy dù họ đã đạt đến đỉnh cao của chiến thắng nhưng đến cuối cùng vẫn thua thế thảm. Còn như Thần tộc tuy đã làm sai nhiều điều nhưng đã biết hối cải, cho nên sau những quả báo

phải nhận là một con đường để đi đã mở ra với họ. Và một người khù khờ nhưng có tấm lòng lương thiện như Phạm Luân thì lại được sức mạnh và hạnh phúc khi sống cùng với Các Yến, Phím Thư và Thiên Lý.

Thế còn quận chúa Tuyết Hương, cô ấy vừa hiền vừa tốt nhưng cuối cùng vẫn chết, như vậy là công bằng sao hả mẹ?

Lần này người mẹ chỉ biết cười gượng gạo với câu hỏi của cô bé, đúng là những đứa trẻ thời nay vừa tinh lại vừa ranh, toàn đặt cho người ta những câu hỏi hóc búa khó trả lời:

Như công chúa Tuyết Hương...

Người mẹ ngập ngừng nhìn quanh chợt nhìn thấy điều gì đó thì sáng hắt mắt lên, liền nắm lấy tay đứa con gái nhỏ của mình dẫn ra khỏi cửa, rồi chỉ cho cô bé xem một gia đình nhỏ 3 người đang cùng mỉm cười hạnh phúc với nhau trong một tiệm ăn nọ:

Con xem gia đình kia có hạnh phúc không? Luân hồi chuyển thế là được đầu thai ở kiếp sau khi ta chết đi. Và ở kiếp sau có lẽ con cũng sẽ được như họ có một gia đình hạnh phúc như thế đấy. Công chúa Tuyết Hương đã phải sống cô độc một mình ở Tuyết Sơn suốt 4000 năm không có được cảm giác yêu thương, người thân cũng đã không còn, cho dù sống tiếp cũng chỉ là sống tiếp một cuộc sống tẻ nhạt không bao giờ dứt. Nhưng nếu như sau khi cô ấy chết đi và được chuyển kiếp biết đâu sẽ có một ngày được như gia đình ấy, lúc đó không phải rất tốt sao? Một phần thưởng lớn như vậy thì còn gì sánh bằng.

A! Con hiểu rồi! Hi!

Con gái của mẹ hiểu là tốt rồi!

Cô bé nở cười sáng láng với chiếc răng khểnh dễ thương, rồi lại nhìn lên trời cao tùm tùm cười tiếp. Người mẹ cũng cười theo rồi nhìn lên bầu trời chập tối.

Con gái, con nên biết điều này nữa: nhân quả tuần hoàn là chuyện không bao giờ sai cả, chỉ có đến sớm hay đến muộn mà thôi. Vì thế khi đã được sống kiếp con người thì phải nhớ đến chữ “nhân” nha con!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-tan>